Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№3 (822)

18 – 22 січня 2016 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

22 січня - День соборності України

“Відтепер і солдат, і генерал в зоні проведення АТО отримуватиме однакову грошову винагороду”

3 стор.

Різними шляхами до зони АТО

11 стор.

Авіація Повітряних Сил ЗС України – вижити та перемогти!!!

Фото Дмитра Муравського.

6-7 стор.

Скромні, прості обличчя, які пережили справжнє пекло

20 січня. День, який увійшов в історію. День, який увірвався в українські сім’ї і забрав життя молодих хлопців. Одна з найтрагічніших сторінок сучасної історії, одна із найдовших і найжорсткіших битв. Українські воїни героїчно захищали Донецьке летовище 242 дні. Вони стали “кіборгами” в очах ворога.

– Будь проклята ця безглузда, ганебна війна, що забрала найдорожчу людину – чоловіка, батька, сина, друга, – не стримуючи сліз сказала під час відкриття меморіальної дошки у фойє Вінниицького Державного медичного університету своєму чоловікові, лейтенанту медичної служби Олександру, Мирослава Кондратюк. – Бо Саша ніколи не ховався за чужі спини, він пройшов перший і другий Майдани, добровольцем пішов на фронт рятувати життя бійців... Сам не врятувався. Дякую хлопцям, його побратимам з усієї України, що приїхали сьогодні до Вінниці на відкриття його дошки. Дякую батькам, що виховали такого сина... Дякую педагогам, що навчили його бути людяним лікарем. Дякую Саші за доньку Ангеліночку, моє найдорожче золото, мою надію, яку він подарував мені в житті...

На річницю запеклих боїв у Донецькому аеропорту у 60-му гарнізонному Будинку офіцерів нагородили воїнів, що до останнього утримували стратегічно важливу позицію. 88 кіборгів з 90-го окремого аеромобільного батальйону,
93-ї окремої механізованої бригади та зведеного загону Повітряних Сил ЗС України отримали нагороди “За оборону Донецького аеропорту”, 15-х із яких нагородили посмертно.

Скромні прості обличчя. Вони – ті, хто вижив при обороні ДАПу, ті, хто пере- 2 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

РЕФОРМУВАННЯ

Степан Полторак: “На сьогодні Україна має боєздатну армію”

“Спільно з іноземними експертами та радниками при Міністерстві оборони та Збройних Силах України опрацьовано основні положення щодо реформування Міністерства оборони і Генерального штабу за стандартами країн НАТО. Підготовлено дорожню карту реалізації цих реформ”. Про це 21 січня повідомив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак під час круглого столу в Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського.

Він зауважив, що при проведенні реформ за основу взято побудову структур, збалансованих за обсягом завдань і чисельністю персоналу, чітке розмежування повноважень структурних підрозділів, посилення відповідальності керівників та виключення корупції при прийнятті рішень.

– На даний час в державі створено військовий оперативний резерв першої черги, який в найкоротший термін може зі зброєю в руках почати захищати нашу країну. Завершується створення Єдиного державного реєстру військовозобов'язаних. З метою реформування системи матеріально-технічного забезпечення започатковані і реалізуються сім проектів у сферах закупівель, управління державними підприємствами, речового та продовольчого забезпечення, харчування військовослужбовців, а також забезпечення їх житлом. Запроваджена система електронних закупівель, яка дала змогу прискорити процедури торгів та зберегти державі понад 176 мільйонів гривень, – зазначив генерал армії України Степан Полторак.

Керівник оборонного відомства поінформував, що наразі норми харчування військових доведено до загальноєвропейських норм. Систему речового забезпечення приведено до стандартів НАТО. Суттєво вдосконалено систему медичного забезпечення. Проведена значна робота щодо збільшення привабливості військової служби та підвищено рівень соціальних і правових гарантій, зокрема, значно підвищено грошове утримання військовослужбовців усіх категорій.

Також за словами Степана Полторака у Міністерстві оборони передбачено розформування 11 структурних підрозділів, переформування одного та розширення функцій чотирьох.

У Генеральному штабі буде реалізовано структуру, яка максимально наближена до J-структури штабів країн НАТО. Заплановано реорганізувати 10 структурних підрозділів та вдосконалити – п'ять.

При цьому Міністр оборони та начальник Генерального штабу матимуть, відповідно, три та два заступника.

Передбачено чітке розмежування ланки підготовки військ (сил), якою опікуватимуться види Збройних Сил. Питання оперативного управління застосуванням військ (сил) буде покладено на Об'єднаний оперативний штаб.

ПОВІТРЯНІ СИЛИ

У ПвК “Південь” відбулося комплексне тренування

Повітряне командування “Південь” провело комплексне тренування з приведення управління ПвК “Південь” та підпорядкованих військових частин у бойову готовність. Захід проводився під керівництвом командувача Повітряних Сил Збройних Сил України.

За сигналом тривоги особовий склад ПвК “Південь” прибув на робочі місця та вчасно приступив до виконання функціональних обов'язків у складі бойових обслуг. Кожен військовослужбовець отримав належне озброєння, боєприпаси та матеріальні засоби.

За оцінкою командира ПвК “Південь”, особовий склад управління та підпорядкованих військових частин із поставленими завданнями впорався. Разом із тим, були надані конкретні вказівки щодо усунення виявлених недоліків.

СПІВПРАЦЯ

США і надалі допомагатимуть Україні у створенні Сил спеціальних операцій

Обговоренню подальших напрямів двостороннього співробітництва у сфері розвитку Сил спеціальних операцій Збройних Сил України була присвячена зустріч начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України генерала армії України Віктора Муженка з командувачем Сил спеціальних операцій Збройних Сил США в Європі генерал-майором Грегорі Ленгйелом.

В ході зустрічі генерал армії України Віктор Муженко подякував за підтримку, яку США надають нашій армії на ниві створення нових для України Сил спеціальних операцій. Він також висловив зацікавленість у залученні іноземних радників та інструкторів до підготовки українських фахівців Сил спеціальних операцій.

Генерал-майор Грегорі Ленгйел підкреслив, що незабаром Україна матиме власну систему підготовки військ спеціального призначення, спираючись на власний бойовий досвід та особливості своєї країни. США, у свою чергу, всіляко допомагатимуть Україні у навчаннях і тренуваннях фахівців спеціальних операцій.

ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ

Скромні, прості обличчя, які пережили справжнє пекло

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У кожного – своя історія, своя доля, своя війна. Коли називали їхніх побратимів, які загинули, вони просто мовчки плакали і, аплодуючи, віддавали їм честь. У когось були свої родини, хтось тільки планував створити сім'ю… Залишається лише сподіватись, що ніхто не віддав свого життя даремно.

Не забули відзначити і волонтерів. Голова Вінницького союзу учасників АТО Роман Смішний каже, що саме завдяки їхній підтримці хлопцям вдавалося утримувати стратегічно важливу позицію. Причому, допомагали кіборгам не лише українські волонтери, але й з інших країн, зокрема Об'єднаних Арабських Еміратах, Ізраїлю, Сполучених Штатів Америки. Вони отримали медалі “Сильному духом”.

Історія воїнів -"кіборгів" є легендарною. Про них уже зараз пишуть книги, знімають фільми, на честь них називають вулиці і відкривають меморіальні дошки… Кожен із них був готовий померти. Щодня. Із честю і почуттям гордості за те, що українець.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

Товариші генерали, офіцери, сержанти і солдати, працівники Збройних Сил України!

22 січня 2016 року відзначається День Соборності України. В новітній історії незалежної України це свято символізує торжество національної ідеї, яка об'єднала мільйони українців на боротьбу з російським агресором та підконтрольними йому бандитами.

Український народ по праву пишається воїнами Збройних Сил України та інших військових формувань України, патріотами-добровольцями і волонтерами, які стали на захист незалежності та територіальної цілісності України.

У пам'яті особового складу Повітряних Сил Збройних Сил України цей день назавжди залишиться, як день бойової слави, непохитності, мужності і героїзму захисників позиції “Зеніт”, що розміщується в одному із найгарячіших місць проведення антитерористичної операції – поблизу Донецького аеропорту.

Рік тому, 22 січня 2015 року, воїни зведеного загону Повітряних Сил третьої ротації під командуванням полковника Олександра Турінського відбили наступ переважаючих сил незаконних збройних формувань у складі механізованого батальйону, посиленого танковою ротою противника. Ворог вважав, що після багатоденних артилерійських та мінометних обстрілів, які змінили ландшафт місцевості, ніхто із захисників не міг залишитися в живих. Натомість противник зустрів жорстоку відсіч наших мужніх співслужбовців. Військовослужбовці зведеного загону Повітряних Сил за покликом військового обов'язку та непереборної любові до України встали в єдиний стрій простими кулеметниками, гранатометниками, снайперами, стрільцями тощо.

Під час бою, ціною величезних втрат, противнику вдалося прорвати огорожу оборонного рубежу підрозділу та вдертися на територію військового містечка, яке обороняв підрозділ.

В результаті рішучих і сміливих дій особового складу зведеного загону спільно з бойовими побратимами з підрозділу ВДВ ЗС України, вмілого і впевненого керівництва боєм, противник із значними втратами у бойовій техніці та особовому складі змушений був відступити. На полі бою залишилися тіла загиблих, покинуті бойова техніка і озброєння. Загалом було знищено 40 нападників та двох захоплено у полон, ворог втратив повністю знищеними два БТР, чотири БМП-2, один МТЛБ, сім автомобілів “Урал”, один автомобіль КрАЗ, чотири гармати МТ-12 “Рапіра”, два переносні протитанкові комплекси “Фагот”, два АГС-17, пошкоджено 2 танки.

Маючи значну перевагу у силах і засобах, ворог не витримав шаленого вогню захисників позиції і полишив спроби захопити цих незламних бійців.

Під час бою відзначилися підполковники Сергій Мартинюк, Олег Климбовський, майори Олександр Тютюнник, Ігор Яцейко, старші солдати Ігор Ємельянов, Олександр Кононенко, солдат Юрій Бурдейний.

Протягом інших ротацій та до часу завершення виконання бойової задачі нікому з бойовиків більше не прийшло у голову повторити спробу захоплення цієї важливої позиції. Завдяки діям особового складу не було допущено охоплення угруповання військ у районі Донецького аеропорту.

Перемога дісталась важкою ціною. Від кулі ворожого снайпера у тому бою загинув майор Василь Петренко, якого за любов до музики і вміння грати і співати на гітарі друзі називали “Моцартом”. На час бою Василь замінив пораненого командира посту “Вінниця” і керував бойовим діями підлеглих.

Кулеметною чергою великокаліберного кулемету “Утес” з башти ворожого танку Т-72 був застрелений солдат (призваний за частковою мобілізацією) Денис Попович.

Прикладом мужності і сміливості є дії старшого солдата Ігоря Ємельянова, який у запалі бою, незважаючи на перехресний вогонь противника, що не дозволяв висунути голову з укриття, відкрив вогонь на ураження з РПГ-7 та здійснив понад 20 вистрілів по ворожій бронетехніці.

Особовий склад усіх ротацій зведеного загону Повітряних Сил бойові завдання з оборони позиції “Зеніт” виконав. Наші військовослужбовці показали свою здатність воювати з ворогом не тільки у небі, а й на землі. Вони довели свою рішучість і незламність духу справжніх захисників Батьківщини, продемонстрували зразок сумлінного виконання конституційного обов'язку із захисту суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності України, вірності Військовій присязі, кращі риси захисників Вітчизни.

У бойовому літописі Повітряних Сил, поряд із подвигами героїв України Костянтина Могилка, Дмитра Майбороди та інших військовослужбовців нашого виду Збройних Сил України, які віддали своє життя в ім'я миру в Україні, навіки залишаться імена одинадцяти захисників “Зеніта”. Вічна слава загиблим героям, вічна їм пам'ять...

У День Соборності України та з нагоди річниці пам'ятних подій ми низько схиляємо голову перед світлою пам'яттю загиблих воїнів та щиро дякуємо всім військовослужбовцям, які захищали Україну на одній із найважчих ділянок неоголошеної війни!

Бажаємо вам, бойові побратими, міцного здоров'я, нових звершень у військовій кар'єрі, тепла у родинах, щастя в особистому житті, мирного неба над головою!

Висловлюємо впевненість, що ви і надалі будете зразком у виконанні службових обов'язків, передавати свій бойовий досвід новому поколінню захисників Вітчизни.

Слава захисникам України! Слава Україні!

Тимчасово виконуючий обов'язки командувача Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант А.В.Вашутін.
Голова первинної організації учасників бойових дій Командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майор С.В.Кушнір.

СПІВРОБІТНИЦТВО

Президент України та Віце-президент США домовились про скоординовані дії для повної імплементації Мінських угод

Глава держави повідомив після зустрічі, яка тривала більше 4 годин, про те, що в першу чергу обговорювались безпекові питання.

"Ми дійшли спільного висновку, що альтернативи Мінському процесу не існує. Ми маємо повну підтримку Сполучених Штатів Америки щодо повної імплементації Мінського процесу, який має безпекову складову. Ми домовились про скоординовані дії, які мають забезпечити припинення вогню, обстрілів, безперешкодний доступ представників Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ до пунктів зберігання важкої зброї і до кордону. Домовились про координацію дій з активізації звільнення українських заручників", – повідомив Петро Порошенко.

Також, за словами Президента, сторони скоординували дії з активізації політичного процесу, включаючи підготовку виборів на окупованій території відповідно до українського законодавства з широкою участю міжнародних спостерігачів.

Значна увага була приділена підтримці Сполученими Штатами українських реформ, активізації військово-технічної співпраці. Президент подякував віце-президенту США за допомогу, яка щойно надійшла в Україну, на 23 мільйони доларів. "Ми домовились про продовження і активізацію цієї співпраці", – зазначив Петро Порошенко.

Співрозмовники також обговорили питання реформування сектору безпеки і оборони, в чому США беруть активну участь.

Президент України та віце-президент США торкнулися теми співпраці в галузі енергетики. "Було чітко наголошено, що проект "Північний потік – 2" є суто політичним, спрямованим як проти України, так і проти значної кількості держав Європейського Союзу, і ми маємо ефективно діяти, щоб його зупинити", – наголосив Петро Порошенко.

У контексті обговорення співпраці з Міжнародним валютним фондом напередодні завтрашньої зустрічі Президента з директором-розпорядником МВФ Крістін Лагард Глава держави подякував за тверду позицію Сполучених Штатів щодо фінансової і реформаторської підтримки України.

"Порядок денний був дуже широкий. Це була справжня дружня розмова країн-партнерів, за що я дуже вдячний Сполученим Штатам", – наголосив Президент.

ВИСТАВКА

"Рани", які нескоро загояться

Тисячі українських воїнів повернулись з війни з важкими пораненнями і каліцтвами, хтось вже ніколи не зможе встати на ноги чи обійняти дружину, у когось обгоріло все тіло, хтось страждає від нестерпного болю через пошкодження нерва ... До цієї проблеми хотів привернути увагу представник української діаспори у США Йосиф Сивенький.

Американець українського походження провів багато місяців у шпиталях та реабілітаційних центрах, працюючи над цим проектом.

– На момент початку Майдану я вже декілька років жив у Києві, – розповів фотограф. – Рівно два роки тому я пішов на Грушевського фотографувати протистояння. Вид поранених вразив мене, і вже тоді я вирішив зробити цей фотопроект. А потім почалася війна, і з того часу я постійно знімаю поранених.

Під кожною фотографією, представленою на виставці, можна прочитати історію її героя. Часом ці історії вражають своєю моторошністю, а іноді показують силу людського духу та дивують незламністю українців, які пожертвували своїм здоров'ям заради народу та країни.

– Усіх їх об'єднує дві речі: сильний біль – фізичний чи емоційний, та складне завдання адаптуватися до нового життя після поранення. Хтось із них був у полоні сепаратистів. З одними поводилися гідно, інших піддавали тортурам. Є такі, хто страждає на посттравматичний стресовий розлад чи стали залежними від знеболюючих препаратів. На щастя, поруч із чоловіками, які перебувають в тяжкому стані – їхні дружини, матері або ж друзі.

На жаль, проект продовжується і наповнюється все новими "ранами". Йосиф далі фотографує жахливі реалії українського сьогодення. Бійці звикають жити по-новому, отримані рани заживуть ще не скоро.

Анастасія Олехнович.
"Крила України".

ПОСТАНОВА

"Відтепер і солдат, і генерал в зоні проведення АТО отримуватиме однакову грошову винагороду"

Очільник оборонного відомства зазначив, що з метою впорядкування виплати винагороди військовослужбовцям за участь в антитерористичній операції Кабінет Міністрів України надав можливість керівникам міністерств і відомств, особовий склад яких бере участь в операції, оперативно в межах бюджетних призначень встановлювати розмір та здійснювати виплату винагороди за участь в АТО. Відповідну постанову ухвалено під час засідання Уряду 20 січня 2015 року.

Міністр повідомив, що 21 січня ним підписано наказ, яким встановлено грошову винагороду за участь в АТО. Вона буде однаковою як для солдата, так і для генерала.

– Життям на фронті всі ризикують однаково – і солдат першого року служби, і генерал, що служить довгі роки. А ось винагороду за участь в АТО отримують у різних розмірах. Цю несправедливість необхідно виправити. Тому ми маємо і суми грошової винагороди за перебування в АТО платити однакові, незалежно від звань, вислуги років та посад, – зазначив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

За словами Міністра, грошова винагорода за участь в АТО буде встановлена у двох розмірах: для тих, хто несе службу на лінії бойового зіткнення, і для тих, хто знаходиться в інших районах проведення антитерористичної операції.

Раніше перший заступник Глави Адміністрації Президента України Віталій Ковальчук анонсував подвійне підвищення виплат військовим, задіяним у АТО, вже з наступного місяця.

Сектор національної безпеки і оборони збільшився на 16 мільярдів гривень

Уряд приймає рішення про підвищення рівня грошового забезпечення для українських військовослужбовців, – наголосив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк на засіданні Уряду.

"У поточному році завдяки тому, що Уряд разом із членами Парламенту прийняв правильний бюджет, загальний обсяг фінансування сектору національної безпеки і оборони збільшився на 16 мільярдів гривень. Левова частка цих коштів спрямується на грошове утримання для українських військовослужбовців", – наголосив Глава Уряду.

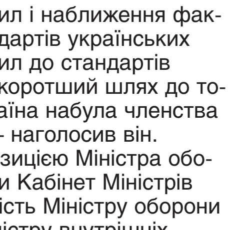
Він зазначив, що більш ніж 5% валового внутрішнього продукту України йде на фінансування Збройних Сил, що пов'язано з російською військовою агресією і російською військовою інтервенцією, "тому що ми воююча країна".

Рішення щодо підвищення грошового забезпечення для українських військовослужбовців, наголосив Арсеній Яценюк, є одним із кроків "для того, щоб Україна стала членом НАТО": "Коли ми кажемо про те, що Україна повинна відповідати критеріям НАТО, то в тому числі це означає, що критерії грошового забезпечення і безпосередньо фінансування українських Збройних Сил повинні відповідати тим високим стандартам і значним витратам державного бюджету, які здійснюють країни-члени НАТО".

"Формування професійної армії і широка реформа українських Збройних Сил і наближення фактичних стандартів українських Збройних Сил до стандартів НАТО – найкоротший шлях до того, щоб Україна набула членства в Альянсі", – наголосив він.

За пропозицією Міністра оборони України Кабінет Міністрів дав можливість Міністру оборони України, Міністру внутрішніх справ України, Голові Служби безпеки України, іншим силовим підрозділам встановлювати відповідні розміри грошового забезпечення. Уряд також надав додаткову автономію профільним Міністрам і дозволив на підставі наказу Міністра, погодженого з Міністерством фінансів та Міністерством соціальної політики, встановлювати розміри грошової винагороди військовослужбовцям, які перебувають в зоні антитерористичної операції.

Глава Уряду також повідомив, що 25 січня Уряд планує розглянути питання щодо державного оборонного замовлення: "Це саме те фінансування, яке потрібне для закупівлі нової техніки, ремонту техніки і модернізації українського війська. Уряд схвалив державне оборонне замовлення для придбання нових видів озброєнь, нової військової техніки і для модернізації українських Збройних Сил".

14 січня 2016 року на 73 році передчасно пішов з життя генерал-лейтенант у відставці Процепко Олексій Гаврилович.

Смерть вирвала із наших рядів шляхетну людину справи і честі. Життєвий шлях покійного Олексія Гавриловича – це непереборна жага до справедливості, прагнення до самовдосконалення, зразок порядності та офіцерської честі.

На всіх ділянках ратної праці – від командира взводу до начальника Головного управління виховної роботи Міністерства оборони України – генерал-лейтенант Процепко О.Г. вирізнявся самовідданим ставленням до справи, високим професіоналізмом, чесністю та надзвичайною повагою до людей.

Відхід за життєву межу Олексія Гавриловича – тяжка й непоправна втрата для рідних і близьких, друзів та колег. Для всіх нас він протягом багатьох років був щирим і вірним бойовим другом, принциповим і чесним начальником, мудрим, безкорисливим вчителем, наставником та однодумцем.

Світла пам'ять про генерал-лейтенанта Процепка Олексія Гавриловича, світлу та чуйну людину, назавжди збережеться у наших серцях.

Вічна йому пам'ять!

АКТУАЛЬНО

Чи засяють по-новому військові аеродроми?

Наприкінці минулого року в “Крилах України” вже виходив матеріал про те, як наші військові аеродроми мають усі шанси засяяти новим світлом. Сьогодні продовжуємо цю тему, адже є певні зрушення і сподівання на втілення задуманого у життя. Спеціалісти, які справді переймаються і живуть цією справою бояться лише одного – аби амбітний і вкрай потрібний військовій авіації проект не залежався у чиємусь кабінеті.

Аеродромно-посадковий прожектор “Сяйво-Д” оглядає начальник служби РТЗ польотів ВЗ та ІС полковник Василь Славіхін.

Річ у тім, що, хоч і доволі запізнілу для нас, але революцію у напрямку ефективності та енергозбереження робить такий нехитрий винахід людства, як світлодіодні лампи. Звісно, коли йдеться про освітлення інфраструктури аеродрому, треба уявляти специфічність цих пристроїв, ну і розміри та потужність обладнання...

Передусім спеціалісти служби радіотехнічного забезпечення польотів військ зв’язку та інформаційних систем штабу Командування Повітряних Сил пріоритетного значення надають освітленню злітно-посадкової смуги, що напряму впливає на безпечну посадку літака вночі та в складних метеорологічних умовах.

Робота розпочалася ще влітку минулого року. Беручи до уваги нинішні реалії з освітленням аеродромної інфраструктури у Повітряних Силах, фінансові спроможності та низку інших проблем, було прийнято рішення шукати альтернативні шляхи вирішення цього гострого питання, пропри усілякі “ГОСТи”, вимоги ТТХ і таке інше. І, схоже, рішення знайдено!

Детальніше про це можна прочитати у №45 “Крил України” від 13 листопада 2015 року. У даному матеріалі йдеться про те, яким головним болем для командирів авіаційних частин та комендатур, а також їм підлеглих зв’язківців обертається система освітлення летовища. Вона, мабуть старша за “вислугу років” кожного військовослужбовця, який її обслуговує, та саме завдяки цим місцевим умільцям й дотягнула до цього часу. Як тільки не “модернізували” аеродромне світло за цей час, використовуючи навіть лампи від побутових пристроїв.

Беручи усе це до уваги, фахівці служби провели моніторинг вітчизняних підприємств-виробників світлосигнального обладнання, в результаті якого у Командуванні зупинилися на тернопільському ТОВ “ОСП Корпорація Ватра”. Підприємство на ринку світлотехнічного обладнання вже понад півстоліття. Пройшло відповідну державну та міжнародну процедуру стандартизації, випускає широку номенклатуру світлотехнічного обладнання різного застосування.

Українські військові пояснили “ватрівцям” чого від них хочуть, а ті, у свою чергу, продемонстрували свої можливості: і теоретично, і практично. Тут варто відзначити ентузіазм “Ватри”. Хлопці зі славного міста Тернопіль все зробили надзвичайно швидко, беручи до уваги важливість проблеми у контексті військової агресії “братнього” народу. Лише за місяць після попередньої розмови у штаб Командування ПС відбувся дзвінок: “Ми все зробили”, – кажуть “на дроті”. Військові, котрі, як правило, перебувають у пастці паперової тяганини, спантеличено відповіли: “Та зачекайте, ми тільки документи погоджуємо!..”

Для проведення експертних досліджень було обрано аеродром Старокостянтинів. Спершу тут провели наземні випробування представлених зразків різних типів вогнів та прожекторів. За словами провідного спеціаліста служби РТЗ польотів військ зв’язку та ІС штабу Командування Повітряних Сил Володимира Манаєнкова, результати навіть перевершили сподівання та засвідчили перспективність поступової інтеграції світлотехнічних приладів ТОВ “ОСП Корпорація “Ватра” у систему

Елементи світлосигнального обладнання, які були встановлені на аеродромі Старокостянтинів для проведення льотних відомчих випробувань.

Провідний спеціаліст служби РТЗ польотів ВЗ та ІС КПС ЗС України Володимир Манаєнков.

світлотехнічного обладнання військових аеродромів.

Відтак, військові уклали із “ватрівцями” договір про наміри та замовили низку найменувань світлотехнічного обладнання для проведення його льотних випробувань. Фахівці, які взяли у них участь, не мали жодних сумнівів у прийнятному результаті. Тож напередодні нового 2016 року і відбулося довгоочікуване проведення (дослівно) “визначальних відомчих випробувань аеродромних посадкових прожекторів, посадкових аеродромних вогнів та імпульсних маяків ТОВ “ОСП Корпорація “Ватра”.

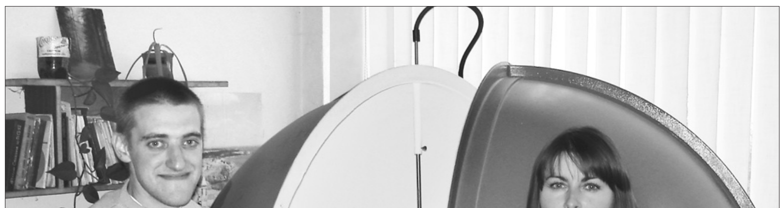
Спеціалісти тернопільського підприємства виготовили та встановили по кілька вогнів злітно-посадкової смуги та вогнів наближення, дозволу посадки та злітного горизонту. Залучили кілька типів літаків: літаючу лабораторію на базі Ан-26, фронтовий бомбардувальник Су-24М та навчально-бойовий Л-39.

– Річ у тім, що це – нове світлосигнальне обладнання, – розповідає начальник служби РТЗ польотів військ зв’язку та ІС штабу Командування ПС ЗС України полковник Василь Славіхін. – Для того, щоб візуально було все зрозуміло, ми залишили частину світлосигнального обладнання старого зразка і встановили частину нового. До участі в дослідженні були залучені одні з найдосвідченіших пілотів Повітряних Сил. За їх переконливими аргументами стає зрозуміло, яке з представленого обладнання краще сприйматиметься екіпажем при здійсненні посадки. І було прийнято рішення, що це (нове) обладнання необхідно встановлювати на всіх наших аеродромах. Єдине зауваження від льотчиків було таке: зменшення сили світлового потоку, яке при певних обставинах може засліплювати. Але це – вже другий етап. Наразі ми можемо впевнено констатувати факт, що в Україні, на підприємстві “Ватра”, створено високоефективне світлосигнальне обладнання для аеродромів вітчизняної авіації. Це надзвичайно важливо саме сьогодні. Адже усе застаріле “світло”, яке нині встановлено на військових аеродромах, в основному випускалося на російських підприємствах і коштує величезні гроші. “Ватра” зробила нічим на гірші зразки, а в деяких питаннях навіть кращі за надійністю. До речі, у порівнянні зі світовими зразками, у десятки разів дешевші.

Зокрема Володимир Манаєнков зазначив, що дане переобладнання не те, що на часі, воно безальтернативне. Те світло, що сьогодні на аеродромі на ладан дихає, в експлуатації подекуди 30-40 років і не відповідає жодним сучасним вимогам. Ще один величезний плюс – шалена економія електроенергії! У шість-сім разів! А це в ногу із сучасним світовим трендом – енергозбереженням. Наступне – живучість світлодіодного обладнання. Увага – до 30 000 годин! Для порівняння, лампи розжарювання живуть усього до 100 годин. Разом із тим, відомчі випробування показали, що нове обладнання за всіма показниками перевершує старі лампи. Крім того, воно може бути мобільним, встановлюватися на запасних аеродромах, що нині теж вкрай актуально. Словом, одні плюси: надійність, ефективність, енергоощадність, живучість, дешевизна, мобільність і – приємно, що наше!

Наразі провідні спеціалісти з даного питання відпрацьовують усю необхідну документацію для дослідної експлуатації.. Вінцем усього цього дійства має стати прийняття на озброєння нового світлосигнального обладнання для військових аеродромів Повітряних Сил.

Висновок – очевидний. Як кажуть у народі, треба брати. Та повертаючись до першого абзацу,

У арсеналі “ватрівців” – сучасні прилади для досліджень будь-яких світлосигнальних пристроїв.

хочеться звернутися до людей, від підпису яких напряму залежить вирішення цього питання, як і залежить безпека життя військового льотчика.

Юрій Ігнат.
“Крила України”.

Таїланд отримає "Оплоти" вчасно

Контракт на постановку українських бойових машин "Оплот" до Королівства Таїланд буде виконано у відповідності з усіма передбаченими ним домовленостями. Такий висновок зробила делегація представників збройних сил Таїланду, що відвідала підприємство-виконавця замовлення – ДП "Завод ім. В.О. Малишева".

Військові оглянули виробничі потужності заводу, а також виготовлені одиниці військової продукції та їхнє безпосереднє виробництво. Замовникам продемонстрували можливості нових "Оплотів" і випробували їх на полігоні.

Представники тайської сторони зазначили, що підприємство збільшує виробничі потужності, відбувається поступова модернізація і переоснащення верстатного парку, що є запорукою прискорення виробництва і надійного виконання плану.

Збільшення виробничих потужностей підприємства, насамперед, розраховане на задоволення потреб української армії в бронемашинах "Оплот". Минулого року ця техніка все ще виготовлялась лише на експорт. Але завод готовий виробляти її й для українського війська, якщо надійде відповідне замовлення.

СПЕЦТЕХНОЕКСПОРТ

"Укроборонпром" збільшить виробництво новітніх радарів

У 2016 році "Укроборонпром" зосередиться на серійному виробництві новітніх високотехнологічних радарів для задоволення внутрішніх потреб і поставок на експорт. Про це розповів директор державного підприємства ДГЗП "Спецтехноекспорт" Павло Барбул.

За його словами, зараз "Укроборонпром" працює над відновленням потенціалу в галузі виробництва контрбатарейних радарів станцій радіотехнічної розвідки для потреб Збройних Сил України. Для початку серійного виробництва розробок у цій галузі потрібен певний час, щоб підтвердити технічні характеристики зразків, які повноцінно виконуватимуть свої функції на рівні з уже відомими в Україні американськими контрбатарейними радіолокаційними станціями TPQ-36.

Серед пріоритетних напрямків роботи ДК "Укроборонпром" на 2016 рік – реанімація виробництва комплексу дальньої радіотехнічної розвідки. Директор "Спецтехноекспорту" запевнив, що можливості українського оборонно-промислового комплексу дозволяють реалізувати ці плани. Адже, враховуючи актуальні потреби у забезпеченні обороноздатності армії, треба зосереджуватись на розвитку сучасних засобів протиповітряної оборони, радіотехнічної і повітряної розвідки.

Павло Барбул повідомив, що "Спецтехноекспорт" активно бере участь у тендерах на постачання низці країн високотехнологічних надсучасних радіолокаційних станцій. За 2015 рік державне підприємство поставило радіолокаційні станції українського виробництва двом країнам. Це, у свою чергу, сприяє фінансуванню подальших новітніх розробок в Україні.

– Йдеться про дуже коштовні високотехнологічні системи повітряного спостереження вартістю в декілька мільйонів доларів. В Індонезії ми конкуруємо у цій сфері з такими відомими світовими лідерами ринку, як Thales, Lockheed Martin, – пояснив Павло Барбул.

Державне підприємство "Спецтехноекспорт" – одна з найбільших компаній-спецекспортерів України у складі ДК "Укроборонпром". Вона спеціалізується на експорті та імпорті новітньої зброї, військової продукції і технологій, а також техніки спеціального призначення. "Спецтехноекспорт" тісно співпрацює з вітчизняними підприємствами, науково-дослідними центрами, конструкторськими бюро, а також державними та приватними компаніями з більш ніж 30 країн світу.

МОДЕРНІЗАЦІЯ

Нова "стара" снайперська гвинтівка

Армійську гвинтівку підвищеної точності стрільби – результат глибокої модернізації існуючих зразків – презентував Генеральний директор Держконцерну "Укроборонпром" Роман Романов у студії 5 каналу. Зброя виготовлена за сучасною технологією та оснащена телескопічним прикладом.

Гвинтівка призначена для ведення одиночного вогню з прицільною дальністю майже 1200 м. Початкова швидкість кулі сягає 870 м/с, а гранична відстань польоту – 2 км. Орієнтовна вага гвинтівки – лише 4,5 кг. Гучність звуку під час стрільби з глушником знижується до 26 дБ.

Цей зразок озброєння розробили і виготовили фахівці ДП "Укроборонсервіс", що входить до складу концерну в рамках модернізації легендарної гвинтівки Мосіна. Зокрема у конструкцію були внесені вагомі зміни, в результаті яких від старого зразка залишились хіба ствол та затворний механізм. Модернізація здійснена за рахунок принципово нових та сучасних вітчизняних розробок, сама зброя виготовлена із українських складових, комплектується українською оптикою.

Приклад і дерев'яна ложа замінені новою ложею, виготовленою з алюмінієвого сплаву, а також регульованим прикладом. Обойма була замінена на окремий магазин, з однорядним розташуванням патронів. Для установки глушника передбачена спеціальна різьба. Також гвинтівку оснастили Рейкою Пікатіні – новинкою для української оборонної промисловості.

ЗАМОВЛЕННЯ

62 бронеавтомобіля "Тритон" для Держприкордонслужби

Державна прикордонна служба України замовила 62 бронеавтомобілі "Тритон" із комплексом наземної розвідки "Джеб" у рамках облаштування українсько-російського кордону.

Бронеавтомобіль призначений для прикриття загрозливих напрямків, ведення спостереження та передачі інформації до центрів управління службою прикордонних підрозділів. Укомплектований він автономною системою кондиціонування, підігріву, фільтро-вентиляційною установкою, окремим дизель-генератором, засобами спостереження водія. Екіпаж машини складає 7 осіб.

Бронеавтомобіль озброєний дистанційно керованим бойовим модулем з 12,7-мм кулеметом НСВТ, а за необхідності конструкція модуля дозволяє додатково встановити 40-мм автоматичний гранатомет УАГ-40. Система керування вогнем дозволяє ведення вогню одночасно з кулемета та гранатомета.

Машина має бронювання, що відповідає другому рівню STANAG 4569. "Тритон" здатен захистити екіпаж при підриві протитанкової міни потужністю до 6 кг тротилу.

Для ефективного спостереження за обстановкою на кордоні машина оснащена комплексом наземної розвідки "Джеб" (у складі РЛС "Лис" та тепловізійної установки). Комплекс дозволяє виявляти техніку на відстані до 6,5 км, людину – за 2,5 км, ідентифікувати ціль і проводити спостереження за 250 об'єктами одночасно. Вишка РЛС піднімається на 4,5 м, на вишці також розміщені відео– та тепловізійна камери.

Пульт управління радіолокаційного комплексу, коли цього вимагає безпека, може виноситися на відстань до 100 метрів від машини.

"Тритон" обладнано засобами космічного зв'язку, короткохвильовою та ультракороткохвильовою радіостанціями.

Автономне опалення та дизель-генератор дають можливість вести приховане спостереження безперервно до 7 діб. Для забезпечення безпеки "Тритон" планується використовувати у заздалегідь обладнаних фортифікаційних спорудах.

Автомобілі будуть використовуватись на українсько-російському кордоні в межах Луганської, Харківської, Сумської та Чернігівської областей і на адміністративному кордоні з Автономною республікою Крим.

З метою забезпечення максимально ефективного й тривалого застосування новітньої техніки заплановано курси з експлуатації та службового використання машин для членів екіпажу.

Навчання пройде на базі заводу із залученням інженерів – розробників, викладацького складу Національної академії, Навчального центру, військовозвуковців центру зв'язку, Харківського, Луганського та Бердянського загонів Держприкордонслужби.

Загалом щороку готуватимуть 140 екіпажів.

У порівнянні з "Кугуарами" та іншою легкою бронетехнікою, що активно застосовується, "Тритон" має низку очевидних переваг. Це й дистанційно керований бойовий модуль (ризик оператора, який працює з кабіни, істотно менший, ніж, кулеметника у відкритій турелі), і спеціально розроблене з урахуванням навантаження шасі, значно надійніше від модифікації цивільних автомобілів додатково навантажених бронею, і вітчизняне виробництво значної кількості вузлів та механізмів, що безумовно позитивно позначиться на ремонтопридатності, можливостях для заводського доведення, усунення проблем, виявлених при експлуатації.

Авиация Воздушных Сил ВС Украины –

Закончился 2015 год, год тяжелых испытаний для народа Украины, год становления нашей новой Армии. В Министерстве обороны 2016 год объявлен годом Воздушных Сил, анонсированы приоритеты в дальнейшем развитии этого наиболее технологичного вида Вооруженных Сил.

Ан-74.

Основные усилия ВПК Украины планируется направить на совершенствование ПВО страны: создание новых и модернизацию стоящих на вооружении ЗРК, РЛС, систем управления. Это направление в развитии вида подробно спланировано и подкреплено соответствующими руководящими документами.

Что же касается дальнейшего развития авиации Воздушных Сил ВС Украины, то перспективы её развития видятся довольно расплывчато. С чем это связано? Ведь в условиях современной войны именно авиация решает круг задач, в результате выполнения которых достигаются условия для благоприятного хода всей военной кампании. Примером, подтверждающим это положение, являются все военные конфликты за последние 50 лет мировой истории, которые вели СССР, США, страны НАТО, которые ведутся ими и Россией сегодня.

Очевидно, неясности с развитием авиации Воздушных Сил ВСУ и, в частности, с обновлением самолетного парка, обусловлены высокой стоимостью современных боевых самолетов, закупку которых, из-за последствий спада призводства и казнокрадства, истощенный войной бюджет Украины просто не потянет. Сам вопрос закупки новой авиатехники, произведенной в странах НАТО, США, Швеции или Китае непрост. Ведь покупать необходимо не только самолеты, но запчасти и авиационные средства поражения в количестве, необходимом для переучивания и поддержания навыков летными экипажами, создать соответствующие запасы для ведения боевых действий. Кроме этого, надо будет менять или адаптировать к новым типам самолетов технику системы связи и РТО полетов, аэродромного обеспечения полетов, спецавтомобили и другую вспомогательную технику, которая приспособлена к обслуживанию и обеспечению стоящей сейчас на вооружении и произведенной еще в СССР авиатехники. Необходимо взять во внимание даже то, что бетонное покрытие наших военных аэродромов значительно сокращает ресурс самолетной резины, используемой на F-15,16, 18, и т.п. Сюда же следует добавить оборудование авиационных ТЭЧ, закупку комплектов проверочной аппаратуры, высотного спецснаряжения летчиков, закупку авиационных тренажеров (каждый из которых на порядок дороже самого самолета).

Возникает риторический вопрос, – ЧТО ДЕЛАТЬ? Давайте попробуем, теоретически, если не полностью решить стоящую перед Украиной и её военной авиацией проблему с заменой самолетного парка, то хотя бы рассмотреть возможные пути решения. Ведь конфликт на востоке нашей страны продолжается и задачи авиации ВС Украины по защите её воздушных рубежей, обеспечению и авиационной поддержке боевых действий сил, выполняющих задачи АТО, остаются. А, в случае повышения интенсивности конфликта или вооруженной агрессии нашего непредсказуемого соседа, все силы авиации будут задействованы.

Поэтому, с учетом того, что США и страны НАТО не спешат нам помогать с летальным оружием, проблему с повышением эффективности боевых действий авиации Украина ДОЛЖНА решать, причем решать САМА и в кратчайшие сроки, с максимальным напряжением всех СВОИХ сил и возможностей. Одновременно, всеми доступными способами убеждать наших союзников в необходимости оказать нам необходимую, для решения этой задачи, техническую и материальную поддержку.

Если приобрести новую или хотя бы подержанную, но отвечающую по своим качествам современным вызовам авиатехнику, Украина сейчас не в состоянии, то повысить боевой потенциал нашей военной авиации все-таки возможно.

В принципе, особенностями военного конфликта, в который сейчас втянута Украина, являются в первую очередь насыщенность зоны проведения АТО новыми высокоэффективными средствами ПВО, подавить которые существующими у нас средствами РЭБ в полном объёме не представляется возможным. Отсутствуют у нас в необходимом количестве и управляемые авиационные ракеты (УР), предназначенные для поражения РЛС противника, огневых позиций ЗРК, бронированной и другой подвижной техники, без входа наших самолетов в зону их поражения. И вечная память нашим погибшим героям-летчикам, выполнившими боевые задачи летом 2014 года. Они своими жизнями расплатились за преступное скудоумие власть имущих, которые за годы независимости предпочитали набивать свои карманы, а не заботиться об обороне страны.

Итак, основная проблема – отсутствие УР класса "Воздух-РЛС", "Воздух-земля" с дальностью пуска 100-150 км (на всю глубину оперативного построения противника).

Вторая проблема – отсутствие оборудования для подвески и применения таких ракет с самолетов штурмовой и истребительной авиации. Иными словами, отсутствие оборудованной платформы для транспортировки и прицельного пуска ракет.

Отсюда: **задача первая** для ВПК Украины – быстрыми темпами, основываясь на существующих разработках типа "Грань", "Копер" и им подобным, создать новые УР с современными характеристиками дальности пуска и точности поражения, провести их опытные и войсковые испытания с последующим производством и поставкой в войска. Слава Богу, в Украине предприятий, занимающихся разработками ракет достаточно и в Киеве, и в Харькове, и в Днепропетровске, со смежниками практически по всей стране.

Задача вторая – подготовка летающей платформы для транспортировки и пуска создаваемых УР.

Задача третья приведение системы управления и обеспечения боевых действий нашей военной авиации к уровню, позволяющему успешно противостоять противнику, обогнавшему нас в технологическом оснащении своей авиации.

Решение последних двух задач имеет несколько вариантов.

ВАРИАНТ ПЕРВЫЙ

Переоборудование (модернизация) существующих платформ типа МиГ-29, Су-27, Су-24, Су-25. Вариант закупки новой техники за рубежом не рассматриваю по причине, изложенной выше (где взять столько денег?). К тому же, сеть наших АРЗ (авиаремонтных заводов) успешно справляется с продлением ресурса планера, двигателя и основных агрегатов этих самолетов. И, по материалам, доступным в СМИ, примерно до 2025 года военная авиация Украины может их эксплуатировать. Таким образом, этот вариант целиком и полностью зависит от возможностей отечественного ВПК.

Модернизация должна идти по следующим направлениям:

1. Замена РЛС на МиГ-29 и Су-27 на РЛС с увеличением дальности обнаружения по воздушным и установкой радиолокационного, телевизионного и ИК (инфракрасного) каналов по обнаружению наземных и морских целей, в т.ч. и облучающим РЛС противника. С таким расчетом, чтобы применять по воздушным и наземным целям УР как отечественные, так и состоящие на вооружении стран НАТО, Израиля и др.

На Су-24 – модернизация существующей РЛС с целью повышения её точностных характеристик, увеличения дальности обнаружения по радиолокационному и телевизионному (оптическому) каналам, возможности обнаружения точечных мобильных наземных и морских целей, добавить ИК-канал, возможность применения как отечественных, так и зарубежных УР.

На Су-25 – с целью расширения номенклатуры применяемых управляемых средств поражения, необходимо к существующему лазерному каналу добавить телевизионный и ИК-каналы, плюс аппаратуру обнаружения РЛС противника с возможностью применения УР различных типов и производителей.

2. В навигационную часть ПрНК всех четырех типов самолетов забить возможность использования всех существующих спутниковых навигационных систем, упростить пользование системой в полете, использовать для ввода координат цели не широту и долготу с карт большого масштаба, а пользоваться координатами с карт километрового и мельче масштабов.

3. Все аналоговые вычислители, в первую очередь прицельных и навигационных систем, заменить на цифровые, что значительно ускорит их действие, повысит точность и надежность работы.

4. Восстановить работоспособность и улучшить характеристики индивидуальных средств РЭБ, как встроенных, так и подвесных. Увеличить возимый запас тепловых (ИК) и противорадиолокационных (ПРЛ) ловушек, уточнить их характеристики и привести в соответствие с диапазоном головок самонаведения (ГСН) ракет ПЗРК и ЗРС противника.

5. В части авионики – на всех типах заменить приборы контроля пространственного положения, места самолета, контроля работы самолетных систем, силовых установок, информации от ПРНК, на многофункциональные жидкокристаллические индикаторы (ЖКИ), но оставить индикацию на лобовом стекле, для удобства пользования при полетах на малых и предельно малых высотах.

6. Желательно так же заменить двигатели российского производства на отечественные, производимые на "Мотор Сич".

Если принять этот вариант как основной, то страна получит мощную современную авиационную группировку, которой по плечу выполнить задачи надежного обеспечения и огневой поддержки войск, задействованных в АТО и, главным образом, остудить горячие головы, призывающие к развязыванию широкомасштабного вторжения войск нашего "старшего брата". Кроме этого, у предприятий ВПК и их смежников появятся тысячи новых рабочих мест, значительно возрастет доля высокотехнологичных отраслей всей системы экономики страны, что подтянет до современного уровня других производителей товаров и услуг всего нашего хозяйства. Появятся возможности для увеличения экспорта, что окупит вложенные средства.

Есть, конечно, и недостатки. За четверть века независимости наши КБ военного профиля, практически без финансовой поддержки государства, проектировали новые виды авиационных вооружений и систем, но все это, по известным причинам, было в основном на бумаге или в опытных экземплярах. Поэтому данный вариант требует времени. Какой это период – год, три, пять зависит от вложенных средств, степени мобилизации ВПК и, главным образом, от воли военно-политического руководства страны.

ВАРИАНТ ВТОРОЙ

Немного истории. В 2000 году руководством ВВС Украины, по договоренности с ГП "Укроборонсервис" и израильской государственной компанией "IAI" прорабатывался вопрос глубокой модернизации самолета МиГ-29. С этой целью в Израиль была отправлена рабочая группа в которую входили представители от "Укроборонсервиса", ЦНИИ авиации, боевой подготовки ВВС и Главного инженера ВВС. Автор этих строк, будучи в то время заместителем начальника БП ВВС, возглавлял группу.

В ходе визита представители Украины ознакомились с возможностями израильтян, осмотрев авиазавод на территории аэропорта "Бен-Гурион". В результате смешанной рабочей группой были выработаны предложения по модернизации, отработаны технические и финансовые вопросы.

В процессе модернизации МиГ-29 должен был получить новый прицельно-навигационный комплекс (ПрНК), который позволял обнаруживать и сопровождать воздушные и наземные (надводные при волнении моря до трех баллов) цели. Отображение производилось в РЛ (радиолокационном) режиме по воздушным целям и в режиме цветной картинки на фоне рельефа местности – по наземным целям, плюс телевизионный, ИК и лазерный канал. При этом УР класса "Воздух-воздух", "Воздух-поверхность", "Воздух-РЛС" по желанию заказчика могли применяться как отечественного, (российского на тот момент) так и иностранного производства (Израиль, США, НАТО). В информационное поле кабины вводились два больших ЖКИ: на одном отображалась информация ПрНК с режимом картографирования местности, на другом – информация о работе систем самолета и силовых установок. Навигационная часть комплекса использовала спутниковые навигационные системы

ВЫЖИТЬ И ПОБЕДИТЬ!!!

(тип по желанию заказчика). Вводилось полное программирование полета с возможностью корректировки программы в воздухе пилотом. Все аналоговые вычислители в прицельных и навигационных блоках заменялись на цифровые. Расширялся диапазон фиксированных частот самолетной радиостанции, система связи приводилась к общепринятым международным нормам.

Весь предлагаемый к установке на самолет комплект аппаратуры состоял из трех блоков размером со средний кейс каждый, плюс антенное зеркало и коммуникационные кабели. Общий вес оборудования (без кабеля) составлял порядка 90 кг. (Для информации – тогда новейшая российская РЛС "Жук" весила более 250 кг).

Алгоритм действий сторон по претворению в жизнь этого проекта был такой: Израиль, ввиду своей заинтересованности в продаже указанной выше аппаратуры, выделяет на модернизацию первого самолета 10 млн. долларов США. Украина перегоняет один МиГ-29 на завод в аэропорту "Бен-Гурион" и выделяет бригаду специалистов со Львовского АРЗ, которые, совместно с израильскими проводят модернизацию первого самолета и, одновременно, приобретают навыки в установке израильского оборудования, его испытаниях и доводке. Затем, в июне 2001 года модернизированный МиГ-29 показывается на 44-м международном авиасалоне в Ле-Бурже. Этот показ, в случае успеха, позволял сосредоточить всю работу по модернизации МиГ-29, состоящих на вооружении стран Восточной Европы, вступивших в НАТО, и других стран, эксплуатирующих данный тип самолета,– на Львовском АРЗ. Что позволило бы Украине за счет ремонта и модернизации зарубежной техники заработать деньги на ремонт и модернизацию своих ВВС.

Хочу особо отметить, что на заводе в "Бен-Гурионе" перечисленное выше оборудование, устанавливалось не только на израильские "Кфиры", "Миражи", "Фантомы", F-15, F-16, но и турецкие "Фантомы", египетские МиГ-21. Даже ВВС США на свои F-16 южного ОТАКа (номер не помню) установили эти изделия. Этот путь модернизации был хорош тем, что все комплекты оборудования одинаковы, независимо от типа самолета. Разные только дальности обнаружения целей и зависело это от размера антенного зеркала (размеров антенного отсека) в носу самолета, которое проходит модернизацию.

Там же нам показали БПЛА различных классов, самолет ДРЛО, который они переделывали для Китая из российского А-50, заменив антенну-гриб в середине верхней части фюзеляжа на носовую, израильского производства, исключив, таким образом, углы закрытия от плоскостей и фюзеляжа самолета.

Вернувшись домой, рабочая группа представила подробный доклад с выводами о том, что этот вариант работы по модернизации наиболее целесообразен и экономически выгоден, поэтому надо приступать к его реализации, причем – не затягивая время, т.к. конкуренты (румынский вариант "Снайпер", и россияне со своим МиГ-29СМ) могли перехватить рынок модернизации.

ГК ВВС Украины через МО Украины подали соответствующие доклады в Совбез, Кабмин, Президенту … но, оказалось, что сотрудничество в этой области с Израилем на тот момент было нецелесообразным. Нас начали ориентировать на сотрудничество в модернизации с другими фирмами, но все другие варианты оказались недопустимо дорогими…. Таким образом, реальная возможность по повышению боевого потенциала нашей военной авиации была в очередной раз преступно похоронена.

Но времена меняются, меняются внешнеполитические ориентиры. Сегодня Украина находится в условиях, угрожающих её независимости, необходимы срочные меры по компенсации этих угроз.

Исходя из того, что в конце 2015 года Президент Украины посетил Израиль и, по данным его администрации, визит был успешным, возможно, есть смысл второй вариант по модернизации самолетов, состоящих на вооружении военной авиации Украины предложить по схеме, описанной выше. Как совместный с Израилем. Тем более, что на сегодня Израиль обладает, на взгляд многих военных экспертов, наиболее развитым промышленным комплексом по производству высокоточного оружия, в том числе и для авиации, как пилотируемой, так и беспилотной.

ВАРИАНТ ТРЕТИЙ

В случае невозможности претворения в жизнь предыдущих вариантов, по причинам недостаточности средств или отсутствия всех необходимых возможностей ВПК Украины, имеет право на обсуждение такой вариант:

1. Существующую боевую технику поддерживать в боевом состоянии – АРЗ продлевают ресурс планера, агрегатов самолетов и силовых установок, проводя при этом модернизацию, исходя из существующих у них возможностей. Сохраняя при этом существующий боевой состав бригад тактической авиации для выполнения задач ПВО страны, обеспечения и огневой поддержки сухопутных войск. В случае обострения конфликта – нанесения авиационных ударов по группировкам противника, прорвавшимся на подконтрольную нашим войскам территорию.

2. Для нанесения ударов управляемыми ракетами по всей глубине оперативного построения противника подготовить хотя бы 4-6 самолетов типа Ан-74. Оснастить их ракетами типа крылатых нашего или зарубежного производства. Запуск ракет производить с пилонов, установленных под крылом, или с револьверных установок внутри фюзеляжа. Почему типа Ан-74?

Во-первых, потому, что на нем установлены реактивные двигатели, это позволяет выполнять задачи на большей скорости, что сократит подлетное время к точке пуска ракет и в целом время выполнения боевой задачи.

Во-вторых, наличие больших объёмов фюзеляжа позволит устанавливать менее компактное, чем на боевые самолеты, оборудование, что упрощает монтаж, а это выигрыш в сроках производства и надежности, ведь в случае отказа в воздухе экипаж будет иметь возможность устранить неисправность и продолжить выполнение боевой задачи.

В-третьих, самолеты Ан-74 КБ Антонова, которые производятся на Харьковском авиазаводе и практически не зависят от зарубежных смежников, и это снимает дополнительные сложности в соблюдении всех требований к безопасности полетов со стороны производителя и дает возможность сразу приступить к практическому претворению в жизнь рассматриваемого варианта.

БПЛА "Гермес". Израиль.

УР "Грань".

В-четвертых, возможность базирования на грунтовом аэродроме повышает выживаемость, ведь удары противник в первую очередь наносит по аэродромам базирования боевой авиации.

В-пятых, практически полная автономность от привычной в боевой авиации зависимости от аэродромного обеспечения, что позволяет увеличить скрытность и маскировку при выполнении боевых задач.

В-шестых, всегда есть возможность при необходимости увеличить группировку Анов-ракетчиков. Кстати, на сегодняшний день, произведено более 80 самолетов этого типа, из них в Украине летает порядка десяти, они находятся в Национальной гвардии, у пограничников и спасателей.

Дальше рассматривать положительные стороны не имеет смысла, потому, что очевидно, что эта задача вполне выполнима, даже в условиях острого дефицита финансов.

3. Рассматривая этот вариант необходимо четко себе представлять, что, оставляя практически без качественных изменений нашу боевую авиацию, мы обрекаем наших летчиков на ведение ими боевых действий в заведомо невыгодных условиях. Связано это с тем, что наш противник имеет на вооружении авиационный комплекс радиолокационного дозора и наведения (АК РЛДН А-50), что позволяет ему онлайн отслеживать все перемещения и маневры нашей авиации. Т.е. основное правило победы в воздушном бою "первым обнаружил – первым нанес удар" будет действовать на стороне противника, наши летчики будут лишены такой возможности. Кроме того, мы будем иметь проблемы и в самом процессе управления воздушными боями, которые противник будет стараться вести вне поля зрения наших наземных РЛС, к тому же поставить помехи или нанести огневое поражение наземным РЛС гораздо проще, чем самолету ДРЛО.

Отсюда возникает простой вывод: надо опустить противника до нашего уровня – нейтрализовать А-50 постановкой помех, что сегодня для наших сил и средств РЭБ, прямо говоря, задача трудно выполнимая даже частично. Или – самим подняться, до его уровня, создав собственный АК РЛДН, на базе самолета типа Ан-140. Тем более, что в советское время антоновцы этим занимались (программа создания самолета ДРЛО Ан-71), но закончить проект помешал развал СССР. Если в короткие сроки эту задачу выполнить своими силами невозможно, то необходимо приобрести за границей 2-4 самолета ДРЛО типа Е-2А "Хоккай".

Без решения вопроса с постановкой на вооружение ВС Украины самолета типа АК РЛДН достичь хотя бы равных условий в ведении боевых действий с современным противником НЕВОЗМОЖНО. Это положение относится ко всем предлагаемым вариантам.

Также во всех перечисленных выше вариантах необходимо предусмотреть создание, практически с нуля, нового рода военной авиации Украины – беспилотной.

Вопрос с разведывательными БПЛА тактического и частично оперативного предназначения находится в стадии решения, благодаря, в большей степени, усилиям энтузиастов и волонтеров, чем государства.

Вопрос оснащения нашей авиации беспилотниками, способными уничтожать выявленные ими цели в тактической и оперативной глубине оперативного построения противника, осуществлять целеуказание УР, запущенным с земли, с корабля или с самолета, ставить направленные помехи средствам управления – это уже вопрос не к моделистам-любителям, а к государственным КБ и предприятиям. Он требует серьезных вложений и постоянного контроля за ходом работ. И, если Украина в ближайший год не сможет наладить производство таких БПЛА, то их нужно покупать за рубежом, желательно израильские, они считаются лучшими, и наиболее приспособлены к антитеррористическим действиям.

Понятно, что представленные варианты могут быть дополнены или сокращены, предлагаемые меры из одного варианта могут добавляться в другой. Возможно, в боевой авиации провести модернизацию вначале хотя бы на спарках, Су-29УБ, МиГ-29УБ, Су-25УБ, затем, при накоплении средств – на боевых самолетах. Но совершенно точно одно: **промедление с обновлением облика нашей военной авиации приведет к огромным проблемам в обороноспособности Украины и неоправданным потерям при защите её территориальной целостности.**

Народ Украины понимает: одно дело – вкладывать свои деньги в оборону своей страны, другое – обогащать карманы чинуш при решении бесконечного количества лоббируемых ими задачек, которые весьма сомнительны и не способствуют решению задач повышения обороноспособности страны. За каждую народную копейку, украденную или недоданную в дело обороны страны, или истраченную не по назначению, будут расплачиваться своей кровью не политики, а простые люди, вставшие на защиту своей страны, солдаты и офицеры. Я очень хочу, чтобы об этом помнили наши политики всех уровней: отвечать перед народом будут они, и спрос будет жестким, а, может, и жестоким.

Военный летчик 1-го класса
генерал-майор запаса
Владимир Алексеев.
"Крила України".

У назві вулиці повернувся тато,

Маленька Златочка ще не вміє прощатись. Вона не розуміє, чому мама плаче ночима, чому бабуся каже, що татка вже немає, чому на фото, яке вона так любить цілувати, висить чорна стрічка. Татко приїде. Він же обіцяв... Мабуть, колись дівчинка з гордістю дивитиметься на знайому посмішку в книжках і подовгу гулятиме вулицею, що носить прізвище її батька. А поки що їй просто хочеться вигукнути: "Па, пішли гратись". Та навіки ця маленька дівчинка бачитиме свого батька лише на фото. У військовій формі, щасливо усміхненого. Рік тому тридцятирічний Сергій Зулінський загинув. В останньому бою за Донецький аеропорт, в бою за символ доблесті нашої української армії. Тоді від сучасної будівлі залишились лише фрагменти бетону, заліза та битого скла. Хлопці потрапили під обстріл, коли їхали забирати поранених з Донецького аеропорту...

Звикає жити молода вдова

Ось уже пройшов рівно рік від останнього бою, який дали "кіборги" в руїнах нового терміналу Донецького аеропорту. Для Катерини, дружини Сергія, це був неймовірно важкий рік... Рік поневірянь, намагань впоратися з болем. Ще рік тому тепер самотня жінка була усміхненою і щасливою, створила сім'ю, народила донечку. Зараз її єдиною відрадою є маленька Злата, яка так схожа на тата. Молода вдова звикає жити. Пройшов час, та біль став тільки сильнішим. Каті важко згадувати події минулого року. Але й забути їх вона ніколи не зможе.

– Чоловік хотів воювати, був налаштований дуже патріотично. А у мене одразу були погані передчуття. Як тільки я не намагалась його зупинити! До того ж, малеча тоді тільки-тільки народилась. Ми з батьками пропонували Сергію залишитись вдома. Він на нас сварився, кричав, казав, що він потрібен країні і не збирається відкуповуватись від армії. Ще в квітні чоловіка викликали до військкомату. Того дня лише записали якісь дані і відпустили додому, проте про спокій я вже тоді забула, постійно переглядала новини, насолоджувалась кожною хвилиною, проведеною разом із Сергієм. Пізніше чоловіка вже з речами викликали до військової частини у Вінниці. Проте через деякий час знову відпустили додому. Я все тішилась надією, що чоловік не опиниться в епіцентрі бойових дій. Та 21 серпня його направили разом із ще дев'ятьма вінничанами в 95-ту бригаду.

Були разом, були справжньою сім'єю

Поки Сергій був у Житомирі, мав можливість часто телефонувати додому, інколи приїжджати на вихідні до донечки і дружини. В такі моменти вони були щасливими, були разом, були справжньою сім'єю. Та відносний спокій тривав недовго. Бійця разом із побратимами відправили до Костянтинівки, потім до Опитного, пізніше – до Пісків. Сергій воював на найнебезпечніших ділянках фронту.

– Чоловік дуже скучав за донечкою. Постійно запитував про зубки, про досягнення, що вміє, що виходить. Як батько він був просто ідеальним, безмежно любив дочку, переживав, коли вона хворіла. Я ледь не кожного дня відправляла коханому фотографію крихітки. Разом із тим, чоловік вже жив війною. Хлопці стали для нього другою сім'єю. Він мріяв про той день, коли закінчиться війна і він повернеться. І ми обов'язково будемо дружити з родинами інших бійців...

Найщасливіший Новий Рік

Новий 2015 рік родина зустрічала разом у мирній Вінниці. Це був їх перший Новий рік разом із донькою. Здавалося, так буде завжди, а війна просто наснилась.

– Чоловік зателефонував мені 20 грудня, сказав, що в них ротація, що вони їдуть в Костянтинівку на відпочинок. Я взяла квиток і наступного дня приїхала до нього туди. Я мріяла зустріти Новий рік у Вінниці, так вийшло, що нам це вдалось. 26 грудня ми були вдома. Свято вийшло дуже веселим і позитивним, ми запросили друзів, батьків. Хотіли, щоб перед поверненням на війну Сергій встиг усіх побачити. Спочатку, коли чоловік тільки приїхав, він взагалі нічого не розповідав. Не хотів нас засмучувати. Потім вже, коли прийшли друзі, його прорвало. Розповідав дуже багато, від деяких історій просто волосся дибки ставало.

Знаходитись у мирній Вінниці бійцю було нелегко. Він дратувався, тому що люди безтурботно веселяться. Він вже звик до іншого життя з постійними пострілами і небезпекою.

– Я б не сказала, що він став злим чи жорстоким. Таким, як був, таким він і приїхав. Він завжди був веселим, сміявся, жартував, оптиміст по житті. Та йому було важко у Вінниці, хотів до хлопців, казав, що тут дуже тихо.

Катерина знала, що після Нового року чоловік поїде в Донецький аеропорт. На той момент там творилось справжнє пекло. Від однієї думки про це ставало погано.

– Чоловік зовсім не показував своїх хвилювань. Він знав, що хлопцям потрібна допомога, про себе навіть не думав. Звісно, дуже не хотілось його відпускати. Ми усі плакали, було важко. Я дуже щаслива з того, що Новий рік ми відзначили разом. Ці дні є для мене дуже цінними і дорогими. Я навіть на крок не хотіла його відпускати, постійно розмовляла, обіймала. Неначе відчувала, що більше змоги обійняти коханого не буде. Із собою Сергію дали прапор, на якому ми написали побажання. Побажання були різними, та найчастіше бажали вижити і повернутись додому живим. Потім цей прапор ми бачили на відео сепаратистів. Він давав нам надію на те, що чоловік живий, просто потрапив до полону.

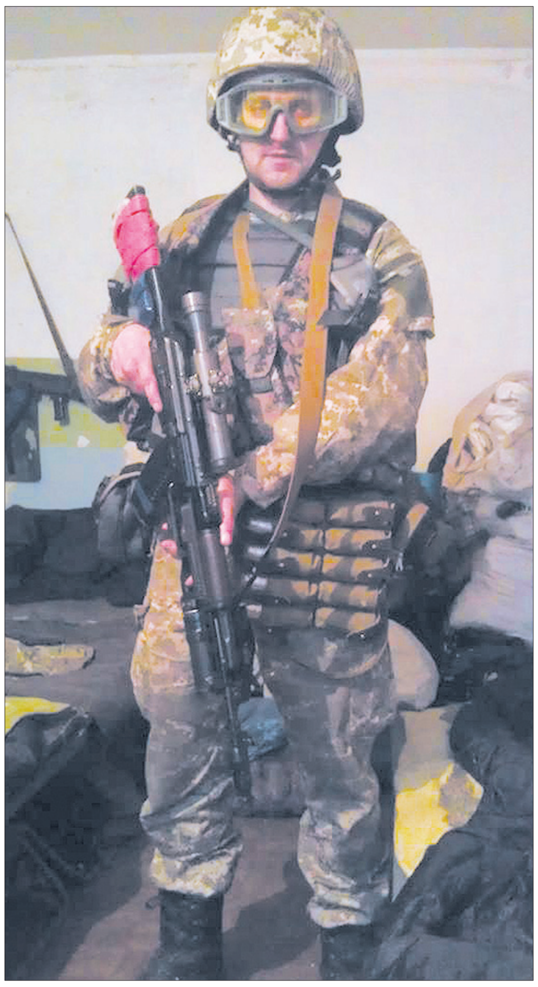
Все сподівалась, що він просто загубив телефон

Ще Новий рік він зустрів разом із родиною. А вже 16 січня обійняв донечку, дружину і відправився на схід. І майже одразу – в термінал. Зв'язок з "кіборгом" зник 20 січня. А Катя все сподівалась, що він просто загубив телефон...

– З Вінниці Сергій відправився до Костянтинівки, потім до Водяного. Там вони мали виконати завдання і повернутись назад, але ситуація різко змінилась. Чоловік передзвонив і повідомив про бойовий виїзд. Сказав, не турбувати дзвінками. Обіцяв передзвонити, як тільки буде змога. Питаю: "Куди їдеш?" Він каже: "Ти ж сама все знаєш, я тобі не можу говорити". Я все зрозуміла. Із новин, соціальних мереж було зрозуміло, що в аеропорту – справжнє пекло, і цей виїзд може стати останнім.

Востаннє Катя чула коханого 19 січня. Вона випадково додзвонилась до чоловіка на кілька хвилин. Того дня Златі виповнилось сім місяців.

– У них якраз був перекур, хлопці швиденько перекушували перед дорогою. Говорили дуже мало. Сказав, що потрібно вантажитися в автомобіль. Машина МТЛБ є маленькою, залазити в неї потрібно по черзі. Вже була черга Сергія. Коханий повідомив, що телефон може розрядитись, ніяких речей він з собою не брав. Попросив не хвилюватись, якщо зв'язку не буде, пообіцяв, що все буде добре, сказав, що любить нас. Це була остання розмова, більше я його не чула. Після цього почався жах. Я довго сподівалась, що він просто загубив телефон...

"Он больше не вернется"

Після виїзду коханого в термінал Катерина просто місця собі не знаходила. Та й в новинах вперто говорили про те, що шансів вижити в Донецькому аеропорту

але й досі чекає на нього Злата

практично немає. Бійців, які знаходились там, усі називали "кіборгами". Але ж її Сергій – не робот, він – людина, і запасного життя в нього немає.

– Я не витримала і 20 січня вирішила набрати знайомий номер телефону. На диво пішли гудки. Я ще й розізлилась. Як це так! Я хвилююсь, а він мені не дзвонить. Хтось взяв трубку, почав говорити. Я одразу зрозуміла, що це не Сергій. Зв'язок був вкрай поганий, розібрати, що говорять на тому кінці, було практично нереально. Я

встигла тільки почути: "Он больше не вернется". Та навіть думки про те, що трапилось найгірше, у мене не було. Думала, можливо, він комусь віддав телефон чи телефон десь випав під час виконання завдання. Могло ж бути що завгодно.

Катерина почала стукати в усі двері і шукати коханого. В першу чергу обдзвонила рідних бійців, які були разом з її чоловіком. Зв'язку з жодним воїном не було, телефони були вимкненими. Жінка телефонувала в штаб, та і там ніхто нічого не пояснив.

– Що залишалось робити? Цілий день я читала новини на наших сайтах і на сайтах сепаратистів, переглядала усі відео, які тільки вдавалось знайти. Ввечері мені сказали: "Вибач, він або вантаж-200, або в полоні".

У пошуках надії

Родичі бійців передивлялись відео бойовиків із захопленого терміналу в пошуках своїх рідних – серед полонених і загиблих. Ворог не соромився глумитись над тілами наших хлопців, все викладалось в мережу.

– Почали відео викидати в Лайфньюз. Ми передивлялись усі новини, бачили хлопців, комбата, Сергія не було. Ми не знали, де він подівся. І зовсім не хотіли думати про те, що відсоток "не повернутись" дуже високий, адже бої в терміналі були вкрай жорстокими. Почали стукати в усі двері. Дзвонили до волонтерів, писали в СБУ заяву, телефонували в Київ, в міжвідомчий центр. Я вже навіть не пригадаю всіх структур, в які телефонувала. Через деякий час з'явились в інтернеті списки, де він був у числі полонених. Багато хто з волонтерів також казали, що мій чоловік у полоні. Цією надією ми і жили.

Аферисти захотіли нажитись на чужому горі. Катерині телефонували невідомі і вимагали кошти за розмову з коханим. Згорьована жінка була ладна віддати все, аби тільки почути, що він живий. Вона так вірила, що ще побачить знайому усмішку, та виявилось, що усе це обман.

– Через деякий час чоловіка почали вважати зниклим безвісти. Пізніше почали ходити плітки, що він загинув. Тіла "кіборгів" ще не один тиждень діставали з-під завалів термінала. На ці розкопки водили полонених, також там бували волонтери. Вони телефонували до мене і казали, що його опізнали. З карманів коханого дістали фотографію малечі. Я точно знала, що вона завжди була з ним. До того ж, Сергій був одним із небагатьох, в кого при собі були документи.

Сумнівів не було

Коли з Донецького аеропорту були вивезені тіла загиблих воїнів у Дніпропетровськ, Катерина почала телефонувати туди.

– Нам дали номер слідчої. Вона сказала, що є такий чоловік, на ньому є жетон. Приїжджайте і забирайте. Пізніше офіційно передзвонили з військкомату. На той час пройшло вже три місяці після загибелі чоловіка. Ми виїхали до Дніпропетровська трьома сім'ями. Жодних сумнівів, що це наш Сергій, не було. На шиї в нього був ланцюжок, який я йому колись дарувала, при ньому була ладанка, хрестик і жетон. А ще в нього була велика пляма на потилиці. Наступного дня ми привезли Сергія разом із двома іншими хлопцями до рідної Вінниці. Пройшло вже стільки часу, та я й досі не пережила цю втрату. Не забувається.

Тато повернувся у назві вулиці

На честь Сергія Зулінського у Вінниці назвали одну із найдовших вулиць. Саме тут герой народився, тут він ходив до школи і ставав Людиною.

– Спочатку місцева влада не хотіла перейменовувати вулицю. Ми писали численні звернення, збирали підписи у мешканців. Нам казали: "Війна триває, гинути хлопці будуть і далі, ми не можемо всі вулиці називати їхніми іменами". Приємно, що люди нас підтримали і проголосували. Коли я почула, що рішення прийняте, це була перша радість за останній рік. Ми хлопали, раділи, плакали від щастя.

Катерина впевнена, що донечка буде пишатись своїм батьком-героєм. Поки що вона є дуже маленькою і ще не усвідомлює, що сталось. Вона прокидається і біжить до татових фотографій, цілує їх. Мабуть, вона ніколи не зможе пробачити свого сирітства.

– Вона цілими днями дивиться на фотографії свого батька, гладить їх, цілує. Коли татусь приїжджав, вона натішитись не могла, постійно тягала його за носа. Я обов'язково буду розповідати, що татко не злякався, не покинув хлопців, пішов захищати рідну землю. До школи доцю поведу, про вулицю розповім, на цвинтар буду водити, до стели. Вона має знати, що відбувалось, це історія нашої країни. Впевнена, що донька розповідатиме своїм дітям і внукам, який у неї був героїчний татко. На щастя, волонтери активно допомагають, дарують подарунки. Шкода, що квартирне питання затягнулось. Обіцяли, що до Нового року ми все отримаємо, та поки що крім обіцянок нічого немає.

Кажуть, час лікує. Напевно, не в нашому випадку

Молода мама щаслива від того, що має донечку від героя. Їй є кому віддавати любов, є про кого піклуватись. Та й батькам Сергія вона приносить безліч радості та позитиву, це єдине, що залишилось в них від сина.

– Батьки чоловіка дуже її люблять, постійно беруть на вихідні, бавляться. Вона ще й так схожа на Сергія. Якби її не було, нам усім було б ще набагато важче пережити це горе. Кажуть, що час лікує, але, напевно, не в нашому випадку. Кожен раз, коли батюшка починає молитись і чуєш слова "Вічна пам'ять убієнному воїну...", або хтось каже слова подяки матерям, які виносили під серцем Героя, чи кажуть про вдову і згадують дітей, які залишились без батька, кожен раз в середині щось обривається і шалений біль розриває душу та серце на шматки...

Аби донечка не дізналась, що таке війна

Напевно, найважчі випробування дістаються найсильнішим людям. Трохи більше ніж за рік Катерина отримала три свідоцтва – про одруження, про народження донечки та... про смерть коханого. Зараз вона більш за все на світі бажає, аби закінчилась війна. Адже Сергій так хотів, аби його дитині не довелось дізнатись, що це таке. Батько не дожив до цього дня, але він точно знав, заради чого і заради кого взяв зброю до рук.

– Сергія нагородили орденом "За мужність", медаллю "За жертовність і любов до України", медаллю "За оборону Донецького аеропорту", подарували іменний кортик від батальйону. Ці речі стоять на видному місці вдома разом із тільником і беретом Сергія. На жаль, я так і не дочекалась коханого, із цієї клятої війни. А я так мріяла зустріти його обіймами і подарувати червоні троянди… Не дочекалась….

Чорні дні календаря

Багато чудових синів України загинуло в ті дні. Воїнів, які не зважаючи на біль, жах, втому і практичне знання того, що шансів не повернутися дуже багато, йшли в бій, мужньо тримали оборону і вмирали зі зброєю в руках. Захищаючи те святе, заради чого вони взяли цю зброю до рук.

У них залишились дружини, маленькі діти, нереалізовані плани і мрії. Вони хотіли жити. Їх нагородили медалями і орденами. Посмертно. Згадаємо Сергія та інших героїв у ці дні. Дні Донецького аеропорту. Дні пам'яті загиблих воїнів. Чорні дні української історії. 18-21 січня.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

ДР КОНГО

Завершальна перевірка

Базовий табір 18-го окремого вертолітного загону Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго, командиром якого є льотчик-снайпер полковник Володимир Колотило, перевірила інспекція COE (Contingent Owned Equipment) штабу Місії ООН. До інспекції, яку очолював Бікас Сен, увійшли представники служб і відділів тилового забезпечення Місії ООН зі стабілізації в ДР Конго.

Головна мета роботи інспекції – перевірити ряд питань, що стосуються забезпечення та справності тилового майна, що завезено з України.

Слід відзначити, що українських військових інспектори Місії перевіряли протягом минулого року кілька разів. Відповідно до вимог Місії ООН, подібний контроль проводиться раз на три місяці, бувають також позапланові перевірки. Цього разу це була остання, завершальна перевірка перед ротацією особового складу українського контингенту.

Перед початком інспектування за участю керівного складу загону та представників інспекції відбувся короткий брифінг, під час якого інспектори – військові та цивільні фахівці ознайомили із напрямками своєї діяльності. Представники Місії ООН розпочали свою роботу, розподілившись за напрямками.

Перевірці підлягали засоби зв'язку, комунікації та пожежогасіння, зброя особового складу, побутова техніка і умови, в яких відбувається приготування їжі. Інспектори свою увагу також зосередили на контейнерах та автомобільному транспорті. Адже в національному контингенті є певна кількість автомобільної і спеціальної техніки, яка знаходиться на території базового табору та аеродромі.

Зокрема, перевіряли і засоби життєдіяльності табору, справність і безпечність електричних мереж, дизельних електростанцій та обладнання. Оглянули умови проживання військових. Інспекторами також було перевірено медичний пункт національного контингенту. А на вертолітному майданчику було перевірено автотранспорт, який знаходиться на аеродромі та залучається до польотів.

На підсумковому брифінгу на завершення інспекції представники Місії ООН зауважили на тому, що вони приємно вражені, з якою турботою протягом року зберігається та обслуговується техніка і майно українських військових. Окремо акцентуючи увагу, відзначили достатній рівень організації життєдіяльності українського національного контингенту за межами своєї країни.

За підсумками інспектування базового табору 18 окремого вертолітного загону Місії ООН зі стабілізації в ДР Конго українські військові отримали високу оцінку.

Назар Волошин. Фото автора.

ПЕРЕБАЗУВАННЯ

Українські миротворці залишають Кот-Д'Івуар

Наразі в Республіці Кот-Д'Івуар завдання виконує авіаційна група чисельністю близько 30 чоловік, що має на озброєнні 3 вертольоти Мі-24. Підрозділ входять до складу 56-го окремого вертолітного загону місії ООН у Ліберії.

Вже у лютому українці перебазуються до основного табору 56-го ОВЗ, що знаходиться біля міжнародного аеропорту Робертс. Виведення наших миротворців пов'язане із суттєвим скороченням місії ООН у Кот-Д'Івуарі. Військовий контингент, який зараз складає майже 5,5 тисячі військовослужбовців, вже у березні має зменшитись до 4-х тисяч.

– Зараз ведеться робота з передислокації техніки та майна підрозділу до нас, у Ліберію. Вже є розроблений план виведення авіаційної групи. Також тут, в базовому таборі, ми готуємось до розміщення наших колег, – розповів командир 56-го ОВЗ полковник Павло Комишев.

Нагадаємо, у жовтні в цій країні пройшли вибори президента, які міжнародна спільнота оцінила як успішні. Також, за даними ООН, економічні показники демонструють зростання, а місцева влада висловила готовність перебрати на себе всі функції з безпеки. Проте, як зазначила спеціальний представник генерального секретаря в Кот-Д'Івуарі Аїшат Міндауду, в деяких районах на кордоні з Ліберією та Малі продовжуються терористичні напади, розбої та збройні сутички. Хоча загалом ситуація в країні залишається стабільною.

Павло Ковальчук. Ліберія.

ЗМАГАННЯ

Від дитячого захоплення – до вершин професійної майстерності

Загальновідомий вислів, що шлях у небо починається на землі, наочно підтвердили і міські відкриті змагання юних радіолюбителів, які пройшли днями на базі 179-го навчально-тренувального центру військ зв'язку Збройних Сил України. Захід, ініційований начальником музею військ зв'язку ЗС України В'ячеславом Єрмачковим, який водночас є заслуженим майстром спорту СРСР з видів радіозв'язку та очолює нині дитячу колективну радіостанцію закладу, став за його словами "...важливим елементом у справі подальшої популяризації радіоспорту серед підростаючого покоління та виконанням положень Указу Президента України "Про стратегію військово-патріотичного виховання дітей та молоді".

– Ідею об'єднання зусиль радіогуртківців Полтавщини з метою як розширення географії цієї цікавої і водночас корисної справи, так і залучення до наших лав якомога більшої кількості учнівської молоді, свого часу ми винесли на обговорення органів місцевої влади та командування військових частин гарнізону, – зазначив В.І.Єрмачков, – і отримали підтримку на усіх рівнях. Адже розвиток технічних видів спорту серед дітей – це важливий чинник формування інтелектуального резерву нашої держави, у тому числі – і висококваліфікованих спеціалістів Збройних Сил України. На сьогодні у Полтаві налічується трохи більше тридцяти юних радіозв'язківців, і наші змагання мають на меті спонукати керівників навчальних закладів регіону до активізації позашкільної діяльності та розвитку творчих здібностей дітей та молоді.

У нинішніх змаганнях взяли участь п'ять команд, які представили три дитячі колективні радіостанції міста Полтави. Для переважної більшості це – вже не перші змагання, для когось вони стали дебютом, але кожен із учасників став справжнім переможцем, адже крім набутого досвіду та яскравих вражень юні спортсмени знайшли нових друзів та прихильників, зміцнили свою віру у власні сили та можливості.

– Я займаюсь радіосправою лише – з літа минулого року, – зазначила наймолодша учасниця змагань шестикласниця Ліза Полякова. – Мій тато – військовий зв'язківець, і я дуже хочу бути схожою на нього. Коли стану дорослою, то, як і він, стану до лав захисників України. На змаганнях було трошки лячно, але не від того, що брала участь у них вперше, а від того, що можу підвести свого тренера. Але все минулось напрочуд швидко, і перші острахи пішли геть, коли почала виконувати завдання. І, хоча мої результати видались не дуже значними, я дуже задоволена і вдячна організаторам за можливість проявити себе на такому високому рівні!

Цю думку поділяє кожен учасник змагань, і вона була підкріплена дружніми рукостисканнями та підтримкою аплодисментами упродовж підведення підсумків. А призерами стали команди дитячої колективної радіостанції "Сателіт", які посіли перше та третє місця (керівник – В'ячеслав Бережний), і команда Полтавського обласного центру науково-технічної творчості учнівської молоді (керівник – Дмитро Денисюк), яка виборола друге місце. А чудовим додатком до хороших вражень та веселого настрою стало частування учасників солодощами, організоване керівництвом музею військ зв'язку Збройних Сил України.

Володимир Лазарєв. м.Полтава. Фото автора.

Різними шляхами до зони АТО

Ось уже майже два роки триває гібридна війна – наприкінці січня 2013-го вся Україна жила одним: змінами, Майданом, а ось сусідня Росія на той час вже відлила медалі за окупацію Криму та сумлінно готувалася до агресії проти України. Минув ще місяць, і військові частини Збройних Сил та інших силових структур України почали приводитися у вищі ступені бойової готовності, а на Євромайдані патріоти України стали першими бійцями майбутніх добровольчих батальйонів. Відтоді у зоні проведення антитерористичної операції на сході України побували сотні тисяч українців. Шляхи були різними – кадрові військові, військовослужбовці служби за контрактом та незначна кількість солдатів-строковиків призову 2013-го, який мав стати останнім, прибували на буремний Донбас у складі військових частин та підрозділів. Добровольці йшли зі своїми добробатами. Вчорашні цивільні чоловіки, мобілізовані до війська, потрапляли до зони АТО також у складі своїх батальйонів та бригад після бойового злагодження на полігонах. А ще тисячі небайдужих українців їхали на Схід за покликом серця – аби допомагати захисникам Вітчизни, морально й матеріально підтримати їх та якнайкраще забезпечити усім необхідним. Герої цієї розповіді, Олександр Солодянкін та Павло Литвинов, потрапили до зони АТО саме у цей спосіб – нелегкою волонтерською стежиною. Та сталося так, що першому з них згодом довелося змінити свій статус та взяти участь в АТО вже як її безпосередньому учаснику.

Харків'яни Олександр Солодянкін та Павло Литвинов познайомилися й потоваришували не так давно – декілька років тому. Їх зблизили події кінця 2013 – початку 2014 року, коли в Україні відбулась Революція Гідності та розпочалася гібридна війна Росії проти України.

Їхні знайомі й друзі у грудні тринадцятого року періодично їздили на столичний Майдан, самі ж чоловіки були активістами харківського Євромайдану вже навесні переламного 2014-ого. Вони бачили на власні очі, як це робилося Росією. Так, звичайно, через географічне становище регіону, що межує з Російською Федерацією, а надто – з огляду на величезну кількість представників тієї політичної сили, що вкрила себе ганьбою та злочинами за часів правління кліки Януковича, в усіх ешелонах місцевої влади, у Харкові сепаратистські настрої є досить відчутними. Проте справжні українці-харків'яни все ж не допустили у рідному місті розвитку донецького й луганського сценаріїв, незважаючи на те, які засоби застосовували прихильники розвалу України!

– Все відбувалося на наших очах, – розповідає командир зенітного ракетного взводу батальйону охорони та забезпечення Оперативного командування "Південь" старший лейтенант Олександр Солодянкін. – Автобусами з російськими номерними знаками з сусідньої Білгородської області, а, може – й з інших сусідніх областей РФ – до Харкова звозили провокаторів та бойовиків. Тих, хто на той час в Україні вже отримав назву "тітушок". І таких бандитів, які видавали себе за місцевих мешканців, за раз привозили на мітинги до двохтрьох тисяч осіб!

Так, вплив зовнішнього й добре замаскованого внутрішнього ворога на харків'ян був величезним. Та все ж харківські патріоти довели всьому світу, що їхнє місто – це Україна!

Саме у Харкові одним із перших почав розгортатися й волонтерський рух, який на сьогодні є одним із найпотужніших в Україні.

Технічний директор однієї з приватних фірм Харкова сорокарічний Олександр Солодянкін до волонтерської діяльності долучився влітку 2014 року, коли набирала обертів антитерористична операція у Донецькій та Луганській областях, а українська армія та добровольчі

батальйони один за одним визволяли від терористів населені пункти шахтарського краю. Поштовхом до цього стало прохання брата, Олексія, який працює науковим співробітником Національного наукового центру "Інститут експериментальної і клінічної ветеринарної медицини". Справа в тому, що його колишній викладач з біологічного факультету Харківського національного університету імені В. Каразіна, кандидат біологічних наук Сергій Утевський, був мобілізований як офіцер запасу, і Олексій запропонував братові допомогти наставнику та його бойовим побратимам необхідними на передовій речами. Тоді, у липні 2014 року, і поїхав Олександр у свою першу волонтерську місію. У 22-ому батальйоні територіальної оборони, в якому Сергій Юрійович проходив військову службу на посаді командира взводу, на той час зовсім не було портативних радіостанцій, без яких у сучасному загальновійськовому бою – як без рук. Тож Олександр Солодянкін та його друзі, також небайдужі до проблем захисників України патріоти, які стали на нелегкий волонтерський шлях разом із ним, зібрали кошти й придбали 6 рацій. Плюс – зібрали вдома, кожен, що мав, забили під зав'язку "Ланос" Олександра й поїхали до Сватового.

Тут варто згадати ще раз про вченого-біолога: їдучи до зони АТО, Сергій Утевський мав на руках майже усі матеріали, необхідні для підготовки докторської дисертації, над якою вже давно працював. І ось там, на війні, у вільний час він завершив написання, а під час відпустки успішно захистив дисертацію. Тож до самої демобілізації цим взводом 22-ого тербату командував не багато не мало доктор наук! Сьогодні доктор біологічних наук Сергій Утевський є депутатом Харківської міської ради – ще одним патріотичним багнетом у місцевій владі Харкова!

Ну, а Олександр Солодянкін для себе також визначився: відтоді волонтерська робота зайняла весь його час. Починаючи з другої поїздки, до Олександр Сергійовича підключився його друг Павло Литвинов – харківський приватний підприємець, який спеціалізується у галузі системного адміністрування. Разом вони виконали більше десятка рейсів до 22-го тербату та 92-ї окремої механізованої бригади – своїх земляків. Везли все, починаючи від шкарпеток до тепловізора – розгрузки, каремати, спальники, бурки, чоботи, берці, термобилизну, продукти, сигарети та багато чого іншого. В основному – по тодішньому сектору "А" зони проведення АТО, хоча доводилося бувати й в інших секторах. Зокрема – у щойно визволеному Краматорську. Але більшість поїздок – усе ж до "своїх": Сватове, Новоайдар, Щастя, Трьохізбенка.

На щастя, під час волонтерських подорожей під обстріли друзі не потрапляли, лише одного разу "розминулися" з "Градами": вдалося проскочити. І все – завдяки обережності.

– Якщо машину розбили би снаряди, краще від цього не було б нікому – ні нам, ні військовим, яким ми допомагали, – говорить офіцер. – Тому ми працювали за принципом: максимум роботи, мінімум військового туризму…

Павло Литвинов виявився дуже енергійною натурою та людиною з рідкісними організаторськими здібностями. Коли навесні 2015 року лейтенант запасу Олександр Солодянкін був мобілізований до лав Збройних Сил України, Павло продовжив свою волонтерську діяльність та відтоді лише нарощував її темпи. Зокрема, разом із групою однодумців, взяв шефство окрім 22-го окремого мотопіхотного батальйону та 92-ї окремої механізованої бригади ще й над 16-им батальйоном, який відомий тим, що його танк, офіційно граючи роль "блукаючого сепарського танку", знищив фуру, котра перевозила не просто контрабанду – цілу сигаретну фабрику на територію, контрольовану бойовиками! Про цей випадок чимало писали у соціальних мережах та на різних ресурсах, тому зупинятися детально на ньому сенсу немає.

Ну, а Олександр, як вже згадувалося, був мобілізований. У свій час, ще в 1998 році, він закінчив Харківський авіаційний інститут за фахом "інженер-конструктор авіаційних двигунів". Оскільки ж у вузі була і військова кафедра, то студент пройшов у том числі підготовку й за програмою підготовки офіцера запасу. Його військово-обліковою спеціальністю став фах техніка літака МіГ-23. І ось, у лютому 2015 року, у самий розпал битви за Дебальцеве, на мобільний телефон Олександр Сергійовича зателефонували з незнайомого номеру. То був представник військового комісара району. Як виявилося, жодних відомостей про те, що громадянин Солодянкін С. О. є офіцером запасу, у військкоматі не було – інформація про це випадково сплила під час спілкування когось з офіцерів РВК із колишніми колегами Олександра Сергійовича по колишній, знову ж таки, роботі.

– Звичайно, мене ніхто не примушував повісткою, та й зачіпок жодних у військкоматі не було, але я вирішив, що у такий важкий для України час відмовлятися від позиції я не маю жодного права, тому добровільно прийшов до військового комісаріату й вже 17 лютого був мобілізований, а 18-го розпочав перепідготовку при Харківському університеті Повітряних Сил імені Кожедуба.

Оскільки літак МіГ-23 МЛД, техніком якого, за своїм військовим фахом, був лейтенант запасу Солодянкін, вже понад двадцять років, як знятий з озброєння Збройних Сил України, хоча машина це була дуже непогана, а перенавчати його на інший тип, очевидно, часу й потреби не було, тож перепідготовка вчорашнього технічного директора фірми проходила на посаду командира взводу переносних зенітних ракетних комплексів.

Через півтора місяці навчання сорокарічний лейтенант потрапив спочатку до танкового батальйону 57-ї мотопіхотної бригади, який знаходився у стадії формування, але невдовзі був переведений до батальйону охорони та забезпечення Оперативного командування "Південь".

Півтора місяці – в Одесі, згодом – бойове злагодження на полігоні Широкий Лан і – ласкаво просимо, лейтенанте, зона АТО!..

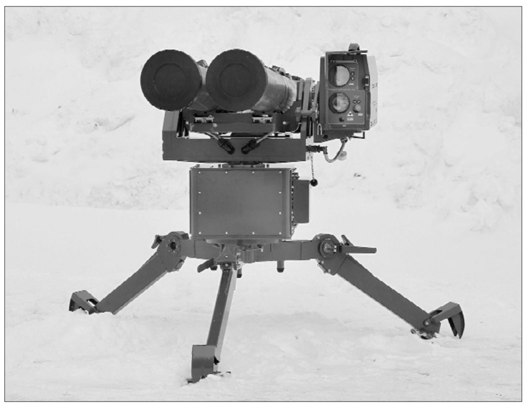
Ось уже восьмий місяць поспіль вже старший лейтенант Олександр Солодянкін проходить службу в одному з оперативно-тактичних угруповань зони проведення антитерористичної операції на території Донецької області. Проходить у системі протиповітряної оборони. На жаль, специфіка служби така, що, як і про льотчиків, як і про спецназ, як і про фахівців із інформаційно-психологічної боротьби та, звичайно, українських партизанів, які сьогодні виконують завдання по той бік лінії фронту, розповідати про деталі можна буде лише тоді, коли ця гібридна війна закінчиться й настане довгоочікуваний мир. А так – чергує офіцер у системі ППО, виконує інші завдання командування, що у його компетенції, та чекає демобілізації – дуже скучив за родиною, дружиною Інною та 15-річним сином Сашком. Ну, а після демобілізації офіцер планує повернутися до справ волонтерських – знову працювати з другом Павлом і допомагати тим, хто в окопах і на блокпостах, у наметах та бліндажах стримує російсько-терористичну навалу й захищає Батьківщину.

Олексій Тригуб.
"Крила України".

КОНТРАКТИ

Україно-білоруські "Шершні" на службі армії Нігерії

З'явилася інформація про можливе придбання партії сучасних протитанкових комплексів типу "Шершень-D" в інтересах Збройних сил Нігерії.

На даний момент армія Нігерії веде активні бойові дії проти бойовиків терористичного угруповання "Боко Харам" і активно закуповує зразки сучасного озброєння, зокрема й протитанкові ракетні комплекси (ПТРК).

"Шершень-D" є модифікацією з двома вогневими каналами білоруського протитанкового ракетного комплексу третього покоління. Призначений він для знищення бронетехніки, захищених об'єктів (типу бункер, ДОТ, ДЗОТ), а також низько літаючих малошвидкісних цілей (вертольотів, БПЛА). "Шершень-D" є розвитком протитанкового комплексу "Скіф", розробленого спільно з українськими фахівцями з КБ "Луч".

Базова модифікація ПТРК "Шершень" складається зі встановленого на тринозі універсального бойового модуля, транспортно-пускового контейнера з ракетою, приладу наведення ПН-С і пульта дистанційного керування, що дозволяє управляти вогнем з відстані до 100 м (з проводовим каналом зв'язку) і до 300 м (з радіоканалом). Завдання бойового розрахунку, що складається з двох чоловік, полягає в розгортанні комплексу з похідного положення (встановлення ПТКР, приєднання ПН-С, включення установки і пульта управління), знаходженні цілі та бойового пуску. Час розгортання комплексу не перевищує двох хвилин. Після пуску завдання оператора зводиться до контролю роботи комплексу і, за необхідності, корекції точки прицілювання з використанням маніпулятора на пульті управління.

РОЗРОБКА

У Білорусі створили новий танковоз

Мінський завод колісних тягачів розробив унікальний автопоїзд МЗКТ-741351 для транспортування різної бронетехніки.

Нова розробка білоруського підприємства МЗКТ здатна транспортувати на напівпричепі МЗКТ-999421 та причепі МЗКТ-837211 бойові машини піхоти вагою до 20 тонн і основні бойові танки масою 56 тонн.

Стандартним навантаженням нового автопоїзда-танковоза МЗКТ-741351 може бути один танк типу Leclerc і бойова машина піхоти БМП-3 на напівпричепі у зв'язці з причепом, на якому додатково розміщений ще один танк Leclerc. Також можливе перевезення трьох бойових машин піхоти типу БМП-3 або вантаж загальною вагою в 140 тонн.

Сідельний тягач МЗКТ-741351 оснащений силовим агрегатом у складі рядного 6-циліндрового дизеля CAT C18 потужністю 812 к.с при 2100 об/хв і автоматичної коробки передач Allison 6620AR.

Підвіска автопоїзда повністю незалежна, роздавальна коробка – двоступенева, максимальна швидкість автопоїзда – 70 км/год. Обидва напівпричепи також розроблені і випускаються Мінським заводом колісних тягачів.

Розробка нового покоління військових танковозов ведеться в інтересах одного з близькосхідних покупців. Варто відзначити, що техніка даного типу вже експлуатується в збройних силах Об'єднаних Арабських Еміратах і деяких інших близькосхідних країн.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Type 05A вперше представили широкому загалу

В ефірі телепередачі, присвяченої польовим навчанням китайської армії, вперше була показана новітня артилерійська система Type 05A, створена на базі гусеничної бойової машини піхоти Type 04A.

Наголошується, що Type 05A має 120 мм гармату, яка дозволяє вести мінометний вогонь і виконувати функції самохідної гаубиці з можливістю вести вогонь настилом. Type 05A може використовувати 120-мм мінометні міни та артилерійські снаряди.

ПРЕВЕНТИВНІ ЗАХОДИ

Національна гвардія Польщі прикриє польсько-російський кордон

У 2016 році будуть створені перші три бригади польської національної гвардії. Концепцію нової армії територіального захисту готує міністерство оборони генеральний штаб Польщі. Перші з'єднання будуть розміщені в районі польсько-російського кордону. До їх складу увійдуть професійні військовослужбовці. Про це повідомив прес-секретар польського міністерства оборони Бартломей Місевич.

– У 2016 році ми почнемо з трьох бригад. Нам важливо, щоб вони були розміщені на північному сході Польщі, – зазначив Місевич.

Мета міністерства – мати більше десяти груп, кожна з яких буде складатися з 3-6 тисяч військових, розміщених на території всієї країни. Загалом буде розгорнуто майже 380 рот (за кількістю районів Польщі) по 60-100 чоловік кожна.

Під час війни національна гвардія, по ідеї міноборони, повинна налічувати близько 40 тисяч військовослужбовців. Вона буде складатися з професіоналів на посадах інструкторів та з цивільних добровольців. Останні братимуть участь у постійних навчаннях, кожне з яких буде тривати кілька тижнів. Все буде організовано так, щоб не заважати цивільному життю добровольців.

– Протягом перших трьох років навчання будуть проходити у вихідні, принаймні раз на місяць. Потім – раз на рік. Із самого початку добровольці будуть використовувати таку ж зброю і техніку, як професійні військові, – додає прес-секретар польського міноборони.

На організацію та обслуговування перших трьох бригад національної гвардії силове відомство в цьому році передбачило 300 млн злотих. Надалі сума, призначена на функціонування проекту, складе 40 млн злотих.

Раніше в міноборони Польщі заявляли, що до лав гвардії зможе вступити кожен: добровольці, військовослужбовці резерву, члени парамілітарних організацій, пожежні, мисливці і т. д.

ВІЙНА В СИРІЇ

Brimstone: новітню ракету випробували в бойових умовах

Велика Британія вперше використовувала тактичні ракети Brimstone нового покоління в Сирії, завдавши декілька повітряних ударів по об'єктах "Ісламської держави". Про це повідомляє Reuters з посиланням на заяву прес-секретаря британського прем'єр-міністра Девіда Кемерона.

– Ракети були розгорнуті в рамках операції Королівських ВПС Великої Британії, спрямованої на знищення замаскованих тунелів в районі провінції Ракка і нафтових родовищ Омар, – розповів представник глави уряду.

Об'єднане Королівство приєдналося до міжнародної коаліції проти ІД на чолі з США 3 грудня 2015 року, коли парламент країни санкціонував її участь у повітряній операції проти бойовиків на території Сирії.

ВПС Великобританії використовують ракети Brimstone на винищувачах-бомбардувальниках Tornado GR4. Крім самого Королівства, компанія MBDA, виробник ракет продавала їх Саудівській Аравії.

Brimstone першого покоління мають довжину 1,8 метра і вагу 48,5 кілограма. Дальність дії надзвукової ракети перевищує 20 кілометрів. За даними Flightglobal, ракета вперше була застосована у 2008 році і отримала високі оцінки надійності і точності (90 відсотків). Озброєння цього типу може використовуватися багатоцільовими винищувачами Tornado і Typhoon.

АВТОКАТАСТРОФА

Біля узбережжя Гаваїв зіткнулися два вертольоти морської піхоти

Два військово-транспортних вертольота CH-53 корпусу морської піхоти США зіткнулись у повітрі біля узбережжя Гавайських островів.

Повідомляється, що берегова охорона Гаваїв почала пошуково-рятувальну операцію поблизу острова Оаху після появи інформації про зіткнення. Вертольоти належали корпусу морської піхоти і дислокувалися на авіабазі Kaneohe Bay. Згідно з інформацією CBS News, на борту обох вертольотів загалом перебувало 12 військових.

Рятувальники прибули на місце події відразу після півночі, після декількох сигналів про аварію, і в 2,5 км від прибережного селища Халейва знайшли уламки вертольотів та порожній рятувальний пліт на воді. Швидше за все, в результаті зіткнення вертольотів ніхто не вижив.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ІНЦИДЕНТ

Falcon 9 вивела супутник, але не змогла вдало приземлитися

Ракета Falcon 9 успішно вивела на орбіту супутник зондування світового океану Jason 3, повідомило НАСА. Ракета-носій компанії SpaceX Falcon 9 стартувала з космодрому Ванденберг (Каліфорнія) 17 січня. Через годину після старту супутник відокремився від ракети-носія.

За розрахунками НАСА, апарат протягом шести місяців перебуватиме на одній орбіті зі своїм попередником – супутником Jason 2, після чого останній буде виведений на допоміжну орбіту.

За оцінкою фахівців, отримана за допомогою супутника інформація буде корисна як для вивчення змін світового клімату, так і прогнозування тайфунів і ураганів. Підготовка апарату, головною метою якого є моніторинг рівня Світового океану, зайняла більше семи років.

На жаль, під час посадки на платформу у Тихому океані космічна ракета Falcon 9 вибухнула, повідомила компанія SpaceX.

"Через несправність однієї з опор, після приземлення сходинка перекинулася. Це могло бути викликано обмерзанням, яке сталося через утворення вологи при тумані під час запуску", – про це в Twitter повідомив засновник компанії SpaceX, яка є власником Faclon 9, Ілон Маск.

Це вже четверта спроба компанії SpaceX посадити корабель на воду. Наразі вдалою була тільки посадка ракети у Флориді в грудні 2015 року. Попри те, що посадка на океанську платформу є складнішою за посадку на землю, SpaceX має намір вдосконалити цю техніку, адже її використовуватимуть у високошвидкісних місіях у космос.

ПЛАНИ

Україна хоче побудувати космодром у Мексиці

15 січня у Києві відбулася зустріч Першого заступника голови ДКА Олександра Голуба з делегацією представників адміністрації штату Керетаро (Мексика).

До складу мексиканської делегації, яка відвідала Україну під егідою Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, увійшов заступник міністра економіки штату Хосе Антоніо Перес-Кабрера і директор департаменту промислового розвитку економіки штату Гільєрмо Лосано-Лосано.

Під час зустрічі сторони обговорили можливість створення та реалізації спільних проектів у космічній галузі, включаючи проект із створення космодрому за участі мексиканських та українських підприємств на території Мексики та перспективи використання ракет-носіїв сімейства "Циклон" для надання пускових послуг в інтересах учасників проекту та комерційних замовників.

Нагадаємо, раніше Бразилія вийшла зі спільного проекту по запуску ракет "Циклон-4".

ПЕРСПЕКТИВИ

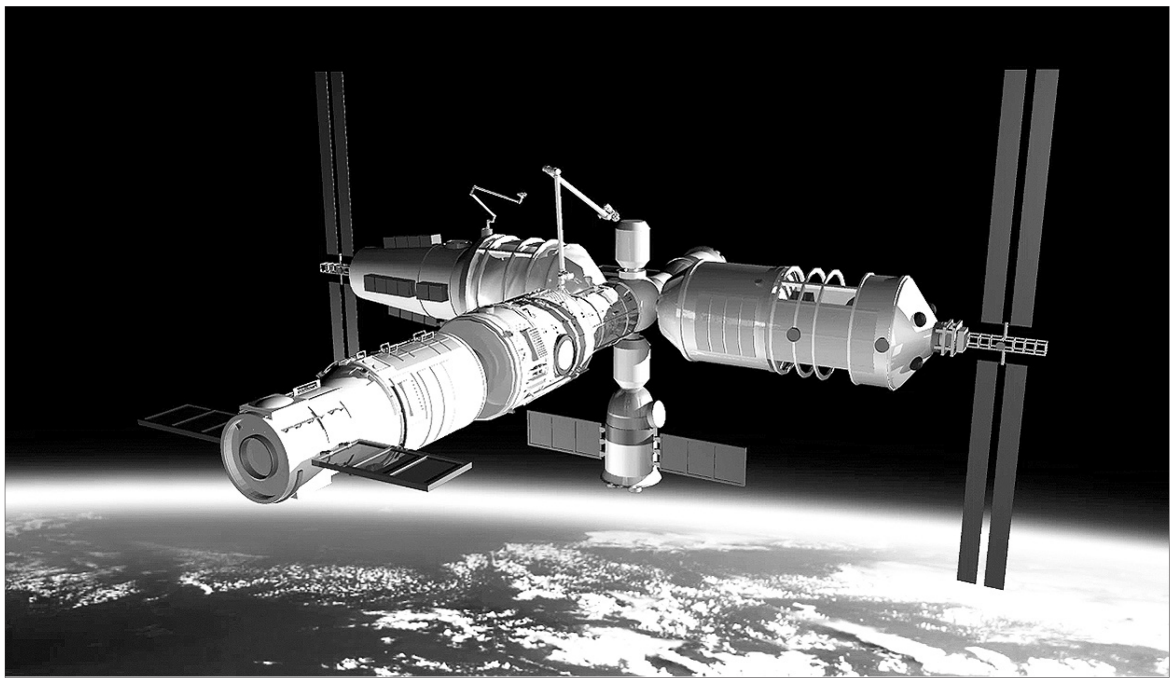
Китай планує здійснити запуск пілотованого космічного корабля в 2016 році

Китай в 2016 році планує здійснити близько 20 космічних запусків, у тому числі й запуск пілотованого космічного корабля, повідомляє China Daily.

Як повідомили в корпорації China Aerospace Science and Technology Corp., у першому півріччі заплановано запуск космічної лабораторії Tiangong 2, щоб протестувати технології життєзабезпечення для майбутньої космічної станції.

Після цього за допомогою ракети-носія Long March 2F буде запущений пілотований космічний корабель Shenzhou XI, який доставить астронавтів у космічну лабораторію.

Згідно з урядовими джерелами, відзначає видання, основний модуль космічної станції планується запустити в 2018 році. Повністю станція запрацює до 2020 року.

ЗМІНА ВЕКТОРУ

ЄКА відмовиться від "Союзів" на користь Ariane-5

Європейське космічне агентство відмовиться від використання російських ракет "Союз-СТ" для запуску супутників навігаційної системи Galileo.

Як повідомив глава ЄКА Йоханн-Дітріх Вернер, перевагу буде віддано ракеті важкого класу Ariane-5.

– Цього року ми вперше запустимо супутники Galileo на Ariane-5, – сказав він на прес-конференції в Парижі.

Запуск у Гвіанському космічному центрі запланований на жовтень. На орбіту носій важкого класу Ariane-5 зможе вивести відразу чотири апарати для системи Galileo, в той час як на борту "Союзів" європейці могли доставити в космос тільки два супутники за один старт.

Глобальна система супутникового позиціонування Galileo – європейський аналог американського GPS і російського ГЛОНАСС. На сьогоднішній день орбітальне угруповання Galileo налічує 12 супутників. За планами європейських фахівців, її остаточне формування має завершитися в 2020 році.

Як розраховують в ЄКА, повномасштабне функціонування системи буде досягнуто після виведення на орбіту 24 супутників, проте вже зараз агентство замовило 26 апаратів, а в подальшому це число повинно бути доведене до 30 одиниць. На даний момент Євросоюз витратив на програму Galileo вже більше 5 млрд євро, а на період до 2020 року, як очікується, витрати складуть ще 7 млрд.

ПРОБЛЕМА

На "Східному" не вдалося відмовитися від імпортного обладнання

Повної відмови від імпортного обладнання на споруджуваному в Амурській області космодромі Східний добитися не вдалося, адже в деяких випадках російських аналогів не створено, повідомив заступник директора "Спецстроя" Росії Олександр Мордовець.

– Питання імпортозаміщення гостро постали при поставках інженерного обладнання. Неодноразово у представленій будівельниками проектно-кошторисній, документації позначалися конкретні виробники того чи іншого, як правило, унікального, закордонного обладнання. Проектом передбачалася установка обладнання здебільшого німецького і французького виробництва. В основному воно було замінено на обладнання з КНР, – розповів Мордовець.

Він зазначив, що на космодромі відмовилися від устаткування з тих країн, які ввели санкції відносно Росії. Зараз використовується обладнання з доступних до імпорту країн, наприклад, системи зв'язку з Нідерландів.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

25 – 31 січня

25 січня 1951 р. *відбувся перший політ винищувача МіГ-15У (СУ) з рухомою гарматною установкою.*

25 січня 1961 р. *перший політ здійснив навчально-бойовий літак Су-9У.*

25 січня 1991 р. *українське управління цивільної авіації реформовано в Українське об'єднання цивільної авіації України "Авіалінії України".*

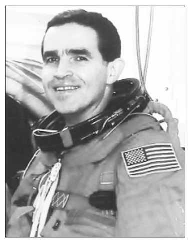
26 січня 1939 р. *перший політ здійснив американський важкий винищувач і літак-розвідник Lockheed P-38. Саме на літаках Р-38 літали двоє найрезультативніших льотчиків-винищувачів за всю історію військової авіації США: Річард Айра Бонг і Томас Макгуайр.*

27 січня 1941 р. *у СРСР почалися держвипробування винищувача МіГ-3.*

27 січня 1959 р. *відбувся перший політ американського реактивного авіалайнера Convair 880.*

27 січня 2006 р. *у Полтаві знищено останній в Україні важкий бомбардувальник Ту-22М3.*

28 січня 1951 р. *народився військовий льотчик, перший космонавт незалежної України Л.К.Каденюк.*

28 січня 1988 р. *стартував рекордний навколосвітній переліт з аеродрому Сієтл (США) на пасажирському літаку Боїнг 747, на борту якого знаходилися 100 пасажирів. Після двох посадок на о. Тайвань і в м. Афіни літак знову приземлився в Сієтлі 30 січня, через 36 годин 54 хвилин і 15 секунд після початку польоту, подолавши 36586 км.*

29 січня 1941 р. *відбувся перший політ дослідного літака "103" (АНТ-58) з двигунами АМ-37 – прототипу серійного фронтового пікіруючого бомбардувальника Ту-2.*

29 січня 1973 р. *перший політ здійснив багатоцільовий турбогвинтовий літак КВП Ан-28.*

30 січня 1931 р. *відбувся перший політ літаючого човна МДР-2 (АНТ-8).*

31 січня 1966 р. *здійснено запуск АМС "Луна-9", яка вперше в світі здійснила м'яку посадку на Місяць і передала на Землю зображення місячної поверхні.*

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

26 січня 1975 р. *народився командир військової частини А3189 В.О.Курочкін.*

29 січня 1952 р. *народився перший заступник Міністра оборони України І.С.Руснак.*

29 січня 1971 р. *народився командир військової частини А4623 О.Л.Гуменюк.*

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

П'єр Канадець із українським прізвищем Дмитрук

Один із маловідомих героїв Другої Світової війни, безсмертний подвиг якого проте не став від цього менш вагомим, прожив коротке, як спалах блискаве, але насправді блискавичне й жертовне життя. Це – сержант канадських ВПС українець Пітер Дмитрук, який загинув наприкінці 1943 року у Франції, коли боровся з фашистами в рядах французького Руху Опору.

Син українських іммігрантів Пітер Дмитрук народився вже за океаном – у канадському містечку Редіссон провінції Саскачеван, 27 травня 1920 року. Початок Другої Світової війни застав 19-річного українця у Віньярді (та ж провінція). А у липні 1941 року він добровольцем пішов служити у військово-повітряні сили Канади, і після підготовки був відправлений до західноєвропейського театру воєнних дій.

Під час чергового бойового вильоту у небі Франції бомбардувальник сержанта Пітера Дмитрука був збитий вогнем німецької зенітної артилерії. Хвостовий стрілець сержант Дмитрук вистрибнув із парашутом та благополучно приземлився на окупованій гітлерівськими військами території Франції. Перші дні він переховувався в лісі, а згодом знайшов притулок у місцевих мешканців, які й познайомили збитого заокеанського авіатора з представниками місцевого підпілля – партизанами макі.

Макі пообіцяли Пітеру вивести його південем окупованої Франції через Піренеї до Іспанії, але на шляху спеціального маршруту молодий українець був настільки вражений важким станом французького народу під гнобленням німецьких окупантів, що прийняв рішення залишитися на батьківщині Антуана де Сент-Екзюпері й замість того, щоб стежкою контрабандистів перейти кордон, влився у ряди макі.

У загоні французьких партизанів він отримав позивний "П'єр Канадець". Цей загін дислокувався у департаменті Овернь, у невеликому селі Ле-Мартр-де-Вер. Це – за 15 кілометрів від містечка Ле Мартр-де-Вейр. Виходячи у складі підрозділів загону на бойові завдання проти гітлерівців, Пітер Дмитрук зарекомендував себе безстрашним бійцем, якого одразу щиро полюбили його нові бойові друзі, французькі партизани.

Партизанська війна канадського українця завершилася за півтора року до закінчення війни. 8 грудня 1943 року макі підірвали міст із залізничним ешелоном гітлерівців поблизу містечка Ле-Мартр-де-Вейр. При цьому німці втратили близько 20 солдатів загиблими, причому – ці смерті вони спочатку вирішили повішати на мешканців містечка. За такі діяння місцевих мешканців, як правило, заарештовувалося чимало заручників і після того, як ніхто відповідальності за диверсію на себе не брав, вони страчувалися. Але коли наступного дня переслідувачі наздогнали партизанську групу й виявилося, що її командир – не француз, німці не спалили містечко й не розстріляли заручників. За одними відомостями, Пітер Дмитрук загинув під час перестрілки, за іншими – був розстріляний на місці за відмову співпрацювати. Перевіривши його документи й особисті речі та вдивившись у риси обличчя, німці зрозуміли, що перед ними – не француз. Вони й вирішили, що група була не партизанами, а британськими десантниками.

Коли гітлерівці залишили містечко, вдячні мешканці Ле-Мартр-де-Вейра поховали партизана з військовими почестями на місцевому кладовищі. Для них невідомий парашутист – а в цьому французи не сумнівалися – був героєм, адже і німців знищив, і місто не підставив під репресії та вогонь.

Лише через рік канадський уряд дізнався про це й підтвердив факт загибелі Пітера Дмитрука його родині.

Після визволення Франції та капітуляції нацистської Німеччини Пітер Дмитрук протягом довгого часу був незаслужено забутий, оскільки на той час у Канаді дотримувалися політики забуття війни та всього, що з нею пов'язує. Та мешканці Ле-Мартр-де-Вейра подвиг відважного партизана не забули! Одну з вулиць міста вони назвали ім'ям загиблого героя, а, вже починаючи з 1946 року й по сьогоднішній день, проводять біля його пам'ятнику парад та панахиду. Уряд Франції посмертно нагородив його Воєнним хрестом Фрунцузької Республіки.

Лише майже через три десятиліття після загибелі відважного воїна, у серпні 1972 року, мер Віньярда із здивуванням читав лист мера Ле-Мартр-де-Вейра, з якого дізнався про те, що канадець українського походження Пітер Дмитрук не просто є іменем на військовому меморіалі, а став справжнім героєм Другої Світової війни. У тому листі французький мер запросив свого заокеанського колегу приїхати до місця загибелі канадського солдата, аби вшанувати його пам'ять, зробити їхні містечка містами-побратимами та спільними силами створити на могилі героя новий великий меморіал. І ось наступного року делегація канадців із 13 чоловік приїхала на французьку землю, щедро политу кров'ю борців із нацизмом різних національностей та народів і пристала на пропозицію місцевих мешканців, взявши участь у церемонії, присвяченій 30-й річниці загибелі свого відважного земляка.

У 1999 році канадські українці відзначили свого героїчного земляка премією "Будівничі Нації", якою відмічається найвагоміший внесок канадців українського походження. У 2015 році, в рік 70-річчя завершення Другої Світової війни, ім'я Пітера Дмитрука стало відомим і на його історичній Батьківщині, в Україні.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Один із трьох "Атлантів", що підпирали небо…

Наприкінці 70-х років в СРСР з'явилася необхідність в транспортуванні з заводів на космодром Байконур агрегатів нового ракетно-космічного комплексу. Їхні габарити і вага, а також відстані були такі великі, що жоден із видів транспорту завдання виконати не міг…

Діаметр центрального баку ракети-носія складав 8 м, а довжина – 40 м. У 1978 році було прийнято пропозицію Генерального конструктора знову створеного в 1967 році ОКБ Володимира Мясіщева про перевезення цих вантажів на фюзеляжі літака 3М.

До цього часу стратегічний бомбардувальник 3М був уже знятий з виробництва. Для прискорення темпів розробки, будівництва і випробувань літака-носія відібрали три заправники і направили на ресурсні випробування. За їх результатами виявили критичні місця і виробили їх посилення або заміну. Зокрема, виготовили нові панелі крила і фюзеляжу, відновили каркас. Хвостову частину фюзеляжу подовжили на 7 м і перекомпонували, спроектували нове оперення – двокілеве, удосконалили також ряд вузлів і систем, встановили потужніші двигуни ВД-7М з тягою 11000 кгс.

З трьох побудованих літаків, названих 3М-Т, один передали для статичних випробувань в ЦАГІ. З двох льотних екземплярів один обладнали штангою дозаправки паливом у повітрі.

У 1980 році відбувся перший політ транспортного літака 3М-Т, а 6 січня 1982 року той самий екіпаж на чолі з льотчиком-випробувачем Анатолієм Кучеренком виконав на ньому політ із вантажем на фюзеляжі. Вантажопідйомність досягла 40000 кг. Надалі носій перейменували у ВМ-Т "Атлант". На двох "Атлантах" було здійснено більше 150 польотів із доставкою на Байконур усіх великогабаритних елементів космічних комплексів "Енергія" та "Буран", у тому числі літак використовувався як носій для аналога космічного корабля "Буран" БТС-01, що розташовувався на зовнішній підвісці над фюзеляжем літака-носія і повинен був відділятися від нього у польоті з наступною самостійною посадкою. Під час випробувальних тестів екіпаж аналога БТС-01 складався з льотчиків-космонавтів Євгена Хрунова і Георгія Шоніна.

Згодом цю місію було вирішено перекласти на більш потужний літак Ан-225 "Мрія", який створювався у Києві спеціально під цю програму й досі залишається найбільшим та найпотужнішим транспортним літаком у світі. Він виконав декілька польотів, але із розпадом СРСР радянська космічна програма була остаточно згорнута.

Що ж стосується літака ВМ-Т "Атлант", то він останніми роками регулярно демонструвався у польоті з вантажем на авіаційних святах у Москві, аби підкреслити колишню авіаційну могутність "однієї шостої суходолу" та зробити враження, що й Росія "не ликом шита", а в 2013 та 2015 роках був представлений у статичній експозиції Московського міжнародного авіакосмічного салону МАКС. Та це – все, що залишилося росіянам сьогодні у галузі будування надвеликих літаків – демонструвати древні гіганти покійного радянського авіапрому…

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

КУБОК IBU

Збірна України виграла змішану естафету в Ріднау

Збірна України з біатлону отримала перемогу в змішаній естафеті на 5-му етапі Кубку IBU в італійському Ріднау.

Українська команда, у складі якої виступали Юлія Журавок, Надія Бєлкіна, Андрій Доценко і Артем Прима виграла гонку з перевагою в 12,9 секунди над командою Росії, яка зайняла друге місце.

Бронза дісталася норвезькій команді, яка поступилася Україні 36 секундами.

Нагадаємо, що в гонці переслідування на етапі в Ріднау Артем Прима фінішував на четвертому місці.

Кубок IBU-2015/16 з біатлону Етап у Ріднау, Італія
Жінки Спринт, 7.5 км
1. Україна (0+4) – 1:21:32.16
2. Росія (1+8) 12.9
3. Норвегія (1+6) 36.0

БІАТЛОН

Збірна України до Росії не поїде

Збірна України з біатлону не виступить на чемпіонаті Європи-2016 у Тюмені через політичні провокації. Про це повідомив президент Федерації біатлону України Володимир Бринзак.

– Ми побоюємося політичних провокацій у Росії та не хочемо піддавати наших спортсменів різним загрозам, – сказав він. – У серпні ми хотіли поїхати на міжнародні юнацькі змагання. Виїхали зі збору у Білорусі, а після перетину російського кордону нас зупинила поліція.

За словами Бринзака, у команди відібрали паспорти, довго тримали, а потім наказали забиратися.

– Дуже шкода, що політика втручається у спорт. Раніше ми із задоволенням їздили у Росію, але в цій ситуації це неприйнятно, – зауважив очільник ФБУ. – До того ж терміни проведення чемпіонату Європи між американськими етапами та Чемпіонатом світу нам не дуже підходять.

БОКС

Усик піднявся на шосту сходинку рейтингу WBC

Всесвітня боксерська рада (WBC) оприлюднила свої оновлені рейтинги у всіх 17-ти вагових категоріях.

У першій важкій вазі на одну позицію порівняно з грудневим рейтингом піднявся українець Олександр Усик – тепер він займає шосту сходинку рейтингу.

А от інший український боксер з цієї вагової категорії Дмитро Кучер втратив дві позиції, і тепер знаходиться на десятому місці рейтингу.

Одразу на п'ять сходинок піднявся в рейтингу WBC після перемоги над кубинцем Юнієскі Гонсалесом український напівважковаговик В'ячеслав Шабранський, який в оновленому рейтингу йде сьомим.

А от український боксер середньої ваги Євген Хитров, навпаки, трохи втратив – з 12-го місця рейтингу він перемістився на 14-те.

Чия позиція в рейтингу серед українських боксерів залишилася незмінною, так це легковаговика Івана Редкача – він, як і раніше, третій, пише boxingnews.com.ua.

AUSTRALIAN OPEN

Світоліна упевнено вийшла до другого кола

Українка Еліна Світоліна вийшла до другого кола Australian Open. У матчі першого раунду Світоліна у двох сетах з рахунком, 6:2, 6:3 переграла американку Вікторію Дюваль.

Наступною суперницею українки стане 18-річна японка Наомі Осака, котра здолала хорватку Донну Векич.

Нагадаємо, що до другого кола Australian Open пробилася й Катерина Бондаренко.

Australian Open-2016
Grand Slams
Жіночий тенісний турнір у Мельбурні, Австралія
Призовий фонд – $ 40 000 000
Перше коло
Еліна Світоліна (Україна, 18) – США) 6:2, 6:3.

Бондаренко в другому колі обіграла росіянку Кузнєцову

Українська тенісистка Катерина Бондаренко вийшла в третій раунд Australian Open.

У матчі другого раунду киянка обіграла екс-другу ракетку світу дворазову переможницю турнірів Grand Slam російську тенісистку Світлану Кузнєцову, сіяну під 23 номером – 6:1, 7:5. Поєдинок тривав 1 годину 25 хвилин.

Киянка вперше у професійній кар'єрі змогла обіграти Кузнєцову. Три їх попередні зустрічі завершувалися на користь росіянки.

Наступною суперницею українки стане 18-річна швейцарка Белінда Бенчич, сіяна під 12 номером.

Нагадаємо, що завершили боротьбу на Australian Open Марина Заневська та Леся Цуренко.

МАТЧ-РЕВАНШ

Визначилась дата, коли Кличко і Ф'юрі проведуть матч-реванш

Британський боксер має намір провести з українським суперником повторний бій за титул чемпіона світу за версіями WBO, IBO і WBA 7 травня 2016 року.

Як повідомляє Daily Star, Володимир погодився з цією датою, але поки що офіційно про неї не оголосили.

Ф'юрі хотів провести поєдинок у себе на батьківщині в Лондоні або Манчестері, але, швидше за все, нова зустріч суперників відбудеться в Німеччині, в якій протягом більшої частини кар'єри звик боксувати Кличко.

Бій навряд чи відбудеться в Дюссельдорфі, де пройшов перший поєдинок українця і британця. Найбільш ймовірно, що на цей раз опоненти зійдуться у рингу в Мюнхені на Allianz Arena.

Раніше Кличко зазначив, що сприймає поразку від Ф'юрі як виклик, адже це змушує стати сильніше.

СТРИБКИ У ВОДУ

На етапі Гран Прі українці здобули дві медалі

На етапі Гран Прі зі стрибків у воду в іспанському Мадриді наші спортсмени принесли в скарбничку збірної дві нагороди.

У синхронних стрибках з 10-метрової вишки Анна Красношлик із Владою Таценко посіли друге місце. "Срібний" результат українок – 272,67, пише НОК.

У стрибках у воду з 3-метрового трампліну з результатом 424,30 Олег Колодій здобув "бронзу".

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 6768 Зам. № 162202.
Перший редактор Сергій Свенцицький

ЗНАМЕННІ ДАТИ

Соборність та передумови до її проголошення

День Соборності відзначається в Україні вже не вперше, тож навіть ті з наших читачів, хто закінчував школи й вищі навчальні заклади ще за радянських часів і не вивчав історію України, вже добре знають, про що йдеться – про Злуку Української Народної Республіки із Західноукраїнською Народною Республікою. Про перебіг подій тих січневих днів 1919 року також навряд чи є сенс розповідати – це зроблено чимало разів в останні роки. Але, як виявляється, є й невідомі сторінки Дня Соборності...

Не так давно Український інститут національної пам’яті оприлюднив цікаві факти, раніше невідомі широкому загалу громадян України, повідомляє m-ukraine.com. Вони стосуються, щоправда, не самої події, що стала відомою у світовій історіографії, як Злука УНР та ЗУНР, а тому, що передувало їй.

Як відомо, рівно за рік до проголошення Злуки, яка й стала приводом для відзначення Дня Соборності України, 22 січня 1918 року Українська Центральна Рада прийняла IV Універсал, що проголошував самостійність і незалежність УНР як вільної суверенної держави українського народу. А чи всі знають, за яких умов приймався цей історичний документ? Що вплинуло на саме таке рішення українських політиків майже століття тому?

Виявляється, проголошуючи у листопаді 1917 року, невдовзі після жовтневого перевороту у Петрограді, створення Української Народної Республіки, від самого початку її творці й ідеологи сподівалися на федеративний устрій демократичної Росії та статус України у новоствореній федерації, як її рівноправного суб’єкта. Тобто, іншими словами Київ пропонував Москві 99 років тому те, що сьогодні Москва бере вогнем і мечем, анексувавши Крим та окупувавши частину територій Донецької та Луганської областей! Та тодішньому більшовицькому керівництву Росії цього було замало!

17 грудня 1917 року Рада народних комісарів РРФСР передала Українській Центральній Раді так званий “Маніфест до українського народу з ультимативними вимогами до Української Ради” за підписами Володимира Леніна і Льва Троцького. Цей документ вимагав від українського уряду безумовної допомоги й сприяння більшовикам в Україні. Звичайно, такий ультиматум був відхилений. Це сталося 20 грудня 1917 року, і підписали відмову від імені Української Центральної Ради Володимир Винниченко та Симон Петлюра. Відхилення цього ультиматуму стало приводом для початку більшовицької агресії проти України.

Вже сто років тому Москва й Пітер мали таких собі кисельових і соловйових зразка початку двадцятого сторіччя – як і сьогодні їхні ідеологічні спадкоємці, російські пропагандисти 1917-го і наступних років вміло фальсифікували події, що відбувалися на території зруйнованої імперії. Як у 2014-ому російські бульварні репортери вигадували розіп’ятих православних хлопчиків, снігурів, що їх їдять ненажерливі бандерівці та інші відомі фейки, так і тоді змальовувався образ Петлюри та, відповідно, петлюрівця, як образ людожера-гвалтівника, ксенофоба та просто покидька. Яких тільки казок не створювали тодішні кисельови про Симона Петлюру та українців!

Втім, повернемося до більш глобального – подій, що мали місце після вікопомної відмови Української Центральної Ради більшовикам. Саме ці обставини, а також крах сподівань та ілюзій лідерів української революції щодо можливості створення федеративної і демократичної Росії, сприяли якнайшвидшому проголошенню самостійності України 22 січня 1918 року. Тобто, століття тому Ленін зробив майже те, що через багато десятиліть зробить його тезка Путін – згуртував українців навколо національної ідеї, зробив із народу-обивателя справжню націю!

Обґрунтовуючи рішення про прийняття IV Універсалу бажанням укласти мирний договір із країнами Четверного Союзу та прагненням не допустити втручання більшовиків у внутрішні справи України, Центральна Рада проголошувала УНР “самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу”. При цьому джерелом влади проголошувався народ України.

Ну і, нарешті, власне, проголошення Акта Злуки, яке відбулося 22 січня 1919 року. Недивно, що революційні події на Наддніпрянській Україні вплинули й на інші території, де проживали українці. І ось 1 листопада 1918 року була створена Західноукраїнська Народна Республіка, населення і політичні діячі якої прагнули до об’єднання з УНР у соборній державі.

Акт Злуки вирішили приурочити до першої річниці проголошення IV Універсалу, тож дата 22 січня була обрана невипадково.

Того далекого дня Київ був прикрашений національними синьо-жовтими прапорами. Головні урочистості відбувалися на Софійській площі. Над тисячами присутніх лунали слова Акта: “…Віднині во єдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України – Галичина, Буковина, Закарпаття і Наддніпрянська Україна. Здійснилися віковічні мрії, для яких жили і за які вмирали найкращі сини України. Віднині є тільки одна незалежна Українська Народна Республіка. Віднині український народ увільнений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об’єднати всі зусилля своїх синів для створення нероздільної, незалежної української держави, на добро і щастя українського народу”.

Об’єднання УНР і ЗУНР продемонструвало можливість цивілізованого демократичного, а не імперіалістського збирання територій в єдиній суверенній державі. Повна протилежність сьогоднішній політиці Кремля і його очільника, котрий взяв на себе вигадану місію “збирача земель російських”!

Низка внутрішніх, а найголовніше – зовнішніх причин спричинила нетривалість першої української соборності. Але так чи інакше, ця подія мала велике символічне значення. Саме від цього моменту майбутня незалежна Україна інтерпретувалася як соборна держава, яка мала об’єднати українські етнічні землі. Учасники наступних етапів українського визвольного руху ставили собі за мету відродження Української самостійної соборної держави.

Олексій Тригуб.
“Крила України”.

Порода собак
Армія Власова
Крок у танці
Народ в Індії
Дія у виставі
Група довгохвостих папуг
Радянський важкий танк
Рашистська свастика
Урочистий вірш
Орден Республіки Казахстан
Нота
Країна на Сході
Блощиця
Біблійний братовбивця
Річка у Лаосі
Американський письменник
Місто у Бельгії
Річка в Шотландії
Фашизм у Південній Африці
Служба Гімлера
Місто у Мексиці
Річка в Удмуртії
Північноатлантичний альянс
Піклування за кимось
Центр паломництва мусульман
Біла глина
Гурт воїнів–“афганців”
Орган розмноження грибів
Одиниця виміру зоряних відстаней
Кугуар
Чоловіче ім’я
Ряд звуків, розташованих за висотою
Водоспад, що спадає уступами
Гадальні карти
Французький революціонер
Сказання сподвижників у Корані
Оркестровий твір
Одногорбий верблюд
Караїмський храм
Курортні острови (Іспанія)

